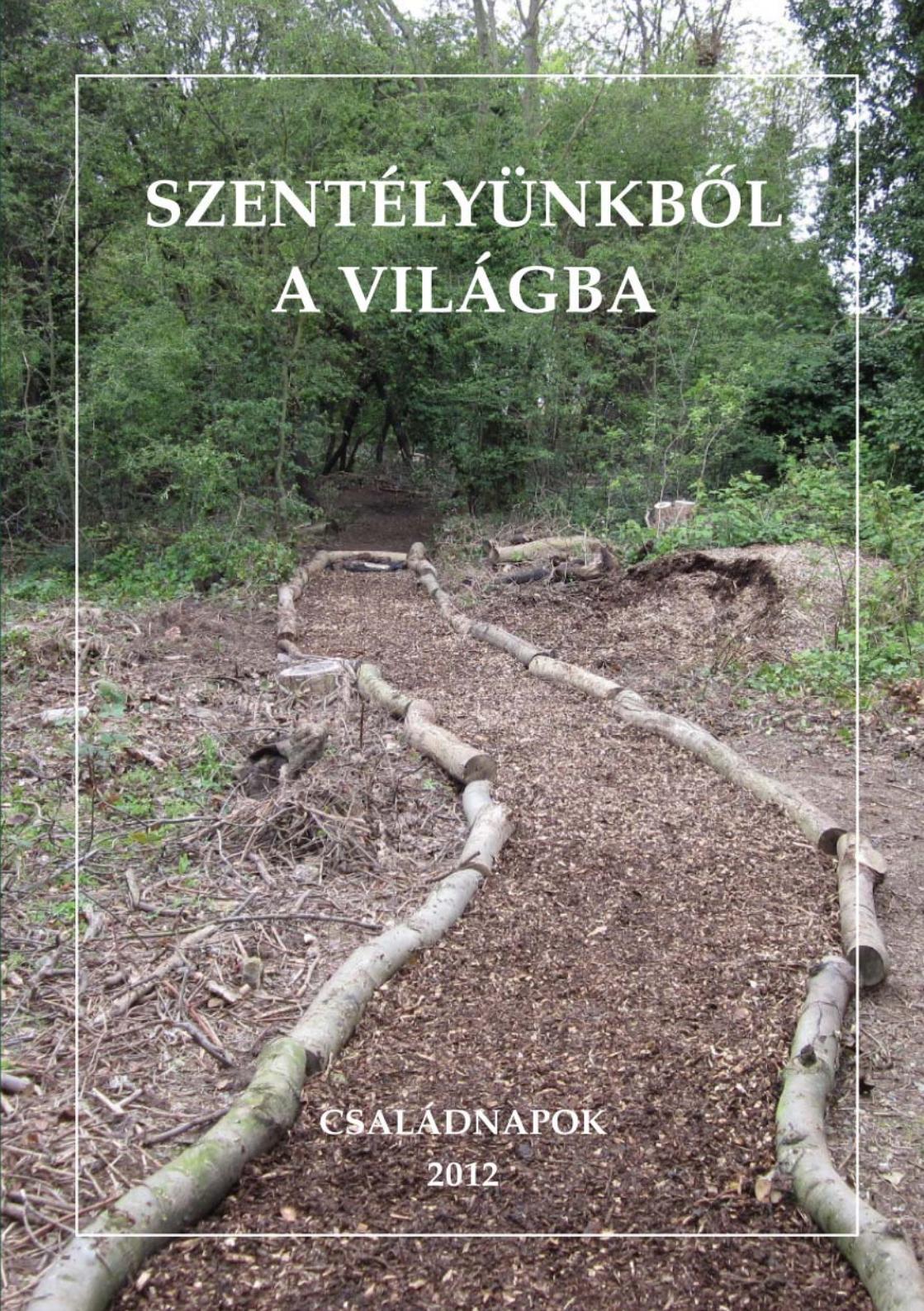

A photograph of a forest path. The path is bordered on both sides by large, light-colored logs laid horizontally. The ground is covered in brown mulch and fallen leaves. The background is a dense forest with green foliage. The entire image is framed by a thin white border.

SZENTÉLYÜNKBŐL A VILÁGBA

CSALÁDNAPOK

2012

**SZENTÉLYÜNKBŐL
A VILÁGBA
CSALÁDNAPOK
2012**

Családok a Családért Egyesület
Óbudavár, 2012

Szerkesztette:
Fleischer Zoltán és Andrea

A füzetet készítették:
Endrédy István és Cecília, Ifj. Endrédy István és Orsolya,
Fehér Zoltán és Mária, Fleischer Zoltán és Andrea,
Komáromi Ferenc és Mária, Oláh István és Éva,
Szalánczi Gábor és Mariann, Ther Antal és Ágnes,
Török Péter és Orsolya, Wangler Ottó és Katalin,
Beller Tilmann atya

Lektorálták:
Schumicky Ildikó, Bodó Márton és Rita,
Lőw Péter és Helga

ISBN 978-963-88469-5-2

Kiadja a Családok a Családért Egyesület
8272 Óbudavár, Kistelek u. 2.
Tel.: +36/87 655-014
www.schoenstatt.hu
e-mail: iroda@schoenstatt.hu

Felelős kiadó:
dr. Endrédy István

Nyomdai előkészítés: Heiszer Csaba és Erika
Nyomdai munkák: OOK-Press Nyomda, Veszprém

Tartalom

Szentélyünkől a világba	5
Követ köre – kőről köre	9
Mégis a jóra figyelek	13
Együtt erősek vagyunk	18
És lesznek ketten egy testté	24
Hiteles családok – azáltal hatunk, amilyenek vagyunk	29
Megpihenünk szentélyünkben	34
Mit mond nekünk a Jóisten szereteteink halála által?	39
A Családunk örömünk forrása	43
Viszlek a szentélybe	48
Tilmann atya előadása	52

Szentélyünkől a világba

A Jóisten elültette szívünkbe a Szeretetet.

„Addig megmarad a hit, a remény, és a szeretet, ez a három, de közülük a legnagyobb a szeretet.” (1Kor 13,13)

Sokszor mégis úgy gondoljuk, ennél fontosabb dolgok is vannak, amelyek a saját boldogulásunkhoz kellenek, szükségesek a saját boldogságunkhoz. Meg kell adnom a családomnak, amire szüksége van! Pontosan látjuk, hogy mit kell tennünk, és tesszük is... Egész jól megy...

Valami baj van a világgal! Pedig a legtöbben jót akarunk. És most már nekünk sem megy... Nem tudunk szemben úszni az árral, túl nagy a sodrás...

Segítségre van szükségünk! Segítségre, ami megvédi a lelkünket. Megvédi gyermekeinket. Megvédi otthonunkat. Megvédi közösségeinket. Szűzanyánk, gyere el közénk!

– Tudjátok jól, hogy itt vagyok a Szentélyben, és ott vagyok a házi-szentélyekben is!

– Igen tudjuk, nagyon sokszor vezettél minket.

- Az óbudavári szentélyben is volt olyan...

Megélt példák, történetek:

Szerintem mindannyian átéltünk olyan, depresszióhoz hasonló rossz lelkiállapotot, amikor kilátástalannak tűnik minden. Legtöbbször nincs valódi alapja. Ezek csak érzések, de kőkemények, és lenyomják az embert. Egyik alkalommal, amikor éreztem, hogy újra ilyen helyzetbe kerülök; amikor minden megkérdőjeleződik, amikor a rutin feladatok is nehezekké válnak, ebben az állapotban végső kétségbeesésemben – kicsit vezetni azért még tudtam – elmentem Óbudavárra, a szentélybe. Gondoltam a Szűzanya így is tud valamit kezdeni velem. Írtam egy cédulát, és beraktam a korsóba. Amikor jöttem hazafele éreztem, hogy az a szorítás enged. Kezdtem magamhoz térni, kezdtem elhinni, hogy mégis képes vagyok valamire.

- Édesapjám mondta, hogy amikor az életében egy nagy döntés elé érkezett, nem döntött rögtön, hanem elment gyónni, áldozni; és így kegyelmi állapotban, a Jóistenhez közelebb kerülve hozta meg a döntést. Ehhez hasonlóan jó a szentélyünkben, a Jóistenhez közelebb kerülve határozni a világ dolgokról.

- Előfordult, hogy fontos, meghatározó megbeszélésre kellett mennem. Nagy volt a tét, és akkor a háziszentélyünkől indultam el. Pontosabban odamentünk és imádkoztunk. Érdekes tapasztalat volt, hogy ha tiszta szívvel a Szűzanya akaratát kerestük, akkor egészen szokatlan eredményesség valósult meg. Teljesen reménytelen helyzetekben számomra egészen meglepő döntések születtek, amik pozitívak voltak. Jó megtapasztalás volt, hogy a szentélyből fakadó erő ráteszi az embert a Jóisten tenyerére, aki gondoskodik róla.

Persze a szentélyben nem azt kértem, hogy segítsen hozzá ahhoz a megoldáshoz, amit én helyesnek gondolok. Nem biztos, hogy amit én eredményesnek gondolok, az jót is tesz nekem. Ezért azt kértem a Szűzanyától, hogy az legyen, ami szerint nekünk jó. És ilyen értelemben mindenképpen győztesen kerülök ki a csatából, mert ha elbuktam volna, akkor is pontosan tudtam volna, hogy ez azért van, mert ez a javunkra válik.

Ha Schönstatt történelmére visszagondolunk, több szép példát is találhatunk a szentély és a világban való helytállás kapcsolatára.

Engling József utolsó látogatása a schönstatti szentélyben. Mekkorára nagy kegyelmi élményben volt része ott; aztán visszament a frontra meghalni. A I. világháború a vége felé járt már. 1918. májusában a flandriai frontról ezt az imát írta a Háromszor Csodálatos Anyának Schönstattért: „Rendelkezz velem egészen a tetszésed szerint! De ha mégis összeegyeztethető volna terveiddel, engedd, hogy áldozatul adhassam oda magam azokért a feladatokért, melyeket a kongregációnk elé állítottál!”

És a Szűzanya elfogadta élet-áldozatát, 1918. október 4-én Cambria közelében meghalt.

Kentenich atya 1949-es nagy hadüzenete, amikor a püspöki vizitációra válaszul írt tanulmányában prófétai világossággal és nyíltsággal írta le azt a gondolkodásmódot, melyet az egyház jövőjére veszedelmesnek látott: „Annak a betegségnek a gyökerét és az utolsó csíráját kiásni, és meggyógyítani, melytől a nyugati lélek szenved: a mechanikus gondolkodás!” K. a.

Fel kell venni a harcot az egyre terjeszkedő kollektivizmus ellen, mely már az egyházon belül is teret hódít. Kentenich atya tisztában volt azzal, hogy ezzel a tétivel nagy vihart fog kavarni és zúdíítani önmagára és Schönstatra. Ezért mielőtt tanulmányát elküldte volna Dél-Amerikából, a bellavistai Háromszor Csodálatos Anya szentélyében az oltárra helyezte és Mária oltalmába ajánlotta. E nagy ügy kedvéért vállalta az egyházi tekintélyekkel való szembesülést, kockáztatva alapításának fennmaradását is. Ott imádkozott és onnan indította el az iratot, mely aztán 14 évi száműzetést eredményezett számára, és az egész Schönstatt családnak nagyon nehéz korszakot jelentett. A végén mégiscsak rehabilitáció és elismerés következett Szűzanya segítségével.

„Isteni fényben, Istenben bizakodva, Isteni erőben és Isteni győzedelmességben állni.” K. a.

Valóban nagy erő van Szentélyeinkben, az egészen kicsi, gyakorlatias kérdéseinkre, és a nagy életre szóló döntéseink előtt is kapunk útmutatást.

A háziszentélyeink egy hálót alkotnak, amely átszövi hazánkat. Központja az óbudavári szentély. A szentélyek behálózzák Európát, sőt az egész világot. Védőhálót tartanak fölénk, amely alatt bensőséges kapcsolatban lehetünk Máriával és az ő Fiával. Érezhetjük, ahogy árad a kegyelem.

„Számunkra Mária a hivatalos út Istenhez és Krisztushoz. Ő a hivatalos hordozója, közvetítője és szolgálója Istennek és Krisztusnak. Aki Máriára rátalál, életet talál és üdvösséget merít az Úrból.” K. a.

Van a kápolnában, az oltárterítőn egy nagyon fontos mondat: „Semmit nélkülöd, semmit nélkülünk!” A Szűzanya nem fog senkivel erőszakoskodni, hogy legyen jóban a férjével, feleségével. Az első lépést nekünk kell megtenni, utána tud segíteni. Hinnünk kell benne!

A szentélyünkben megpihenünk, föltankolunk; Szűzanya ránk néz, meghallgat bennünket, meghallgatja, amit mondunk. Elmondjuk, ami örömet okoz, ami szép. Elmondjuk Neki, hogy gondban vagyunk a gyerekek miatt, már kirepültek, már nem tudjuk kísérni őket. Azt mondjuk a Szűzanyának: Nézz rájuk! Tudom, hogy rád bízhatom őket. Így kísérem a gyerekeimet, akik a nagyvilágban élnek. Nyugodt lehetek, és törődhetek a hétköznappal.

Szentélyünk ablak a világra.

Amikor az óbudaivári szentély mellett, közvetlenül a szentelési mise után Ozsvári Csaba hirtelen meghalt, az ég egy olyan eseményt ajándékozott nekünk, mely mindannyiunk számára a „Mennysország ablakává” szeretne válni. A szentélybe jönni azt jelenti, egy ablakon át betekinteni a Mennysországba; ez katarzist, átalakulást jelent.

A Szentélyeink között feszülő háló nem zárt páncél, amely automatikusan megvéd minket minden kívülről jövő támadástól, és nem zárt burok kifelé sem, amely megakadályozza a pozitív áramlatok világba jutását.

„Isten nagy dolgot akar közöttünk megvalósítani. A szentélyből kiindulva egy új keresztény Magyarországot akar felépíteni. Megkaptuk az újraevangelizálás küldetését.” (Gertrúd-Mária nővér)

A mai kor nagy problémája az otthontalanság. Ha mi a szívünkben másoknak otthont tudunk ajándékozni, akkor Isten szeretete általunk megtapasztalható lesz. Kantenich atya azért kérte el a fiúk számára a Szent Mihály temetőkápolnát, hogy legyen egy saját helyük, egy otthonuk, ahol megtapasztalhatják lelkük átalakulását.

Ami a szentélyben örömet okoz és átjár, azt tudom vinni a világba. Aki ég, az tud tüzet lobbantani. „Égni kell annak, aki gyújtani akar.” (Piramis együttes)

Mit viszünk a világba?

- véglegesen szeretünk
- a család fontosságát
- megbocsátást, elfogadást, irgalmasságot
- örömet
- a nehézségeknek értéke és értelme van
- együtt erősebbek vagyunk
- a szentélyben kapott felismeréseket és döntéseket
- bizalmat
- tettekézséget
- választ
- a Szűzanyával együtt semmi sem lehetetlen
- pozitív életérzést
- egy jó közösséget. *„A szentélyben együtt vagyunk, szívünk lángjai ott lobognak...”* (Szentelés reggel, K. a. imája)
- küldetést kapunk, melynek során eszközökké válunk
- Anyánk tökéletesen gondoskodik (Mater perfectam habebit curam)

Követ kőre – kőről kőre

Követ kőre

Rohanó világban élünk, különböző értékrendek vesznek körül bennünket. Rengeteg és szerteágazó a tennivalónk. Hogyan döntsük el, hogy mikor mihez fogjunk, miközben átcsapnak a hullámok a fejünk felett? Hogyan lássuk át, hogy mi a fontos, és mi az, ami csak sürgős? Hogyan boldoguljunk a kaoszban? Nehéz eligazodni, útmutatást találni a magunk számára, és még nehezebb útmutatást adni mások számára.

Talán útmutatásul szolgálhat egy kedves barátunk története:

„A Fövenyesen lévő kápolna felújítását követően véstesen közeledett a felszentelés időpontja, az udvaron pedig óriási kupacokban állt a sít: deszkadarabok, kő-, tégl- és betontörmelék szertesét. Már csak egy napunk volt hátra. Összegyűltünk néhányan, hogy rendet rakjunk, de reménytelennek tűnt a helyzet. Ott volt keresztanyám is, egy mindig vidám asszony, aki már alig tudott menni, a lába olyan volt, mint két vödör. Látva tehetetlenkedésünket, megelégette a dolgot, körülnézett, és azt mondta: »Asszonyok, követ kőre, fát fára!« Lehajolt, megfogta a lába mellett lévő első követ, és rátette egy másikra. Úgy éreztük, hogy nagy igazságot mondott ki, és mindenki követte példáját. Nekiláttunk a kupacok szétválogatásának, s a kocsit alig bírta elhordani a sok törmelék. Nem telt bele egy fél nap, és olyan rend lett, hogy magunk is alig hittük.

Én a magam részéről átláttam a feladatot, de annak nagysága, összetettsége annyira rám telepedett, hogy tehetetlen voltam. Akkor jött keresztanyám hallatlan bölcsességével. Tudta, hogy nem szabad fölvenni az összes problémát, amit látunk. Elég csak azt, ami belefér az ember kezébe, és azt kell a helyére tenni. Majd mindig a következőt, újra és újra. És akkor egyszer csak az egész problémahalmaz megoldódik.

Ma is, amikor be vagyok havazva a sok feladattal, amikor egyszerre annyi dolgom van, amit egy héten belül el kell végeznem, lebénulok. Most is segít a »követ kőre« elv. Veszek egy papírt. Felírok mindent, számba veszem, hogy mit kellene tennem, és fontossági sorrendbe rendezem őket. Iszonyatosan sok! És akkor nekilátok: »követ kőre«. Először csak az elsővel foglalkozom. Utána jön a következő... Imádkozom, hogy menjen a dolog. És a végén, amikor minden kész, örülök és hálát adok.”

Hol van rendetlenség az életemben, az életünkben? Az íróasztalom, a szekrényben, a garázsban, a spájzban? Az emberi kapcsolatainkban, az időbeosztásunkban, a pénzügyeinkben, a lelki életünkben? Egy pannonhalmi bencés atya mesélte, hogy egy alkalommal a kollégiumban szekrényvizitet tartott. A sok szekrény között nagy volt a hasonlóság. Káosz kisebb-nagyobb mértékben. Egy gyerek-nél viszont meglepő rendet talált. „Hát te, gyerek, mikor raktál itt rendet?” – „Atya, kérem, a rendet nem rakni, hanem tartani kell.” – hangzott a válasz. Nagy igazság, mégis milyen nehéz megvalósítani! *Serva ordinem et ordo servabit te!* Tartsd meg a rendet, s a rend megtart téged! – mondja a régi bölcsesség. A rendnek sok gyümölcse van: kiszámíthatóság, áttekinthetőség, bizalom. Szent Ágoston szerint pedig „*a béke a rend nyugalma*”.

Vannak emberek, akiknél a rend központi érték. És vannak, akiknél a pedantéria már mániákus viselkedéssé válik. Vigyáznunk kell tehát, hogy a kialakult formák ne öljék meg az életet, a növekedést.

Kőről kőre

Minden nagy dolog kicsiben kezdődik: tekintsünk a párkapcsolatunkra, a házasságunkra, vagy arra, hogyan növekednek gyermekeink, hogyan alakult ki a hivatásunk. Az életünket, a személyiségünket, a családjunkat is tekinthetjük úgy, mint amit nap mint nap építünk.

A Szent Ferencről szóló Napfivér, Holdnővér című filmben van egy jelenet, amikor a testvérek egy romos kápolnát építenek újjá Assisi közelében. A közösségből mindenki ott van. Ferenc áll az állványon, és egyenként rakja a habarcsba a követ. De mielőtt a kezében lévő tetszi, ránéz egy nyomorék fiúra – akinek nincs karja –, és várja, hogy a fejével mit jelez. És Ferenc minden követ csak többszöri próbálko-

zás után tud lerakni, akkor, amikor a fiú bólint. Ebben az építésben nem a teljesítmény számít, hanem az, hogy mindenkire szükség van, hogy fontos közöttük az összhang, és nem utolsó sorban az, hogy a kő is jó helyre kerüljön. Ez a szerves növekedés lényege.

Egy élő közösség olyan, mint egy élő szervezet, amelyben az egyik tag szolgálja a másikat, ezáltal teremtenek egységet maguk között, és a sok tag így lesz egy testté. Mindennapi életünk különböző helyszínein – legyen az a család, a munkahely, az iskola stb. – kiegészítjük és segítjük egymást. Hogy közösséggé válunk-e, azon múlik, meg tudjuk-e teremteni ezt az egységet. Fel kell fedeznünk időről időre, hogy mit kíván tőlünk a Jóisten ott, ahol vagyunk. A saját hivatásunk kialakításában egyaránt működik az adottságaink szerint belülről jövő vágy és az, hogy a környezetünkben lévőknek mire van szükségük. Ebben a feszültségben valósítom meg a szeretet cselekedeteit: amikor elismerem mások erősségét, és hagyom, hogy azt kibontakoztassák, amikor elviselem mások gyengeségét és irgalmas vagyok, amikor saját fontosságomról le tudok mondani és a közösség szükségleteit helyezem előbbre. Ebben a tekintetben mindegy, hogy egy feladat megoldhatatlanul nagy vagy jelentéktelenül kicsi. A Jóistennek mindkettővel célja van a magunk számára és a közösség számára egyaránt. Fontos, hogy nap mint nap növekedjünk a szeretetben, hűségesek legyünk a feladatunkhoz és a környezetünkben élőkhez. És ha egy nap csak egy kő került fel a falra, akkor a fal éppen egy kővel lett magasabb.

Tekinthetünk úgy magunkra, mint akik az egyház és a társadalom épületének kövei vagyunk. Mik vagyunk, mi a hivatásunk? Segít az eligazodásban, ha igyekszünk felfedezni Isten tervét, üzeneteit minden nap. Az emberek, akikkel találkozunk, az események, amik történnek velünk, Isten kis hírnökei. A nehéz dolgokat is könnyebb elviselni, ha nem azt kérdezem, hogy *miért* van ez, hanem hogy mi ezzel Isten *célja* a számomra és a környezetemben lévők számára, hogy mit akar ezzel mondani a mennyei Atya. Ha ezt igazán elsajátítjuk, akkor az akadályként élénk gördített kövek lépcsőkké válnak számunkra az örök élet felé. És Kentenich atyával együtt mondhatjuk, hogy *„nem csupán homokszemek és téglák vagyunk, hanem építésszek és építőmesterek is Isten országában”*.

Kentenich atya módszere abban állt, hogy mindig hagyta, hogy az adott helyzet, maga az élet vezesse lépésről-lépésre. Így tapogatta ki

Isten akaratát, így fedezte fel és építette fel lépésről-lépésre Schönstatt új világát:

*Kőről kőre építetted
általunk a Schönstatt művet,
melyet jóságosan kiválasztottál,
hogy üdvözüljön általa az egész világ.*
(Az este megszentelése
Ég felé imakönyv)

Mégis a jóra figyelek

Egy tüntetést követő napon a munkahelyen több ember beszélgetett az elmúlt esemény kapcsán. Egyetértésben háborogtak azon, hogy milyen rosszak bizonyos politikusok, mit kéne másképp csinálni, hogyan borítanák rájuk az asztalt, ha tehetnék. És hogy felháborodásuk kellőképp fokozódjék, előhozták azt is, hogy mindezt az ő pénzükön teszik.

Egy tantestületben egy osztályozókonferencián a legerősebb hangozik a gyerekek lustaságát, rendetlenségét, sok-sok „bűnét” sorakoztatták fel. Szinte nem volt olyan gyerek, akiben ne találtak volna egyesek hibát. Ha csendes, szorgalmas gyerekről volt szó, akkor előhozták, hogy egy alkalommal, amikor tanára kérte, hogy vigye ki a kabátját a szekrénybe, a gyerek nem ugrott azonnal, hanem még egyszer kellett mondani neki. Egy másik, szintén nyugodt, jó eszű gyerek ellen felhozható volt, hogy néhányszor hiányzott a házi feladata. Ha valaki butácska, de igyekvő, akkor „csak a szülei nyomják”. Aki életrevaló, vidám, az túl sokat beszélget. A kívülálló hallgató azt gondolhatta volna, hogy csupa elvetemült csirkefogó jár az iskolába.

Mit lehet tenni ilyen helyzetben? Túlkibálhatjuk a komor hangozat – már ha észrevesszük, hogy mennyire sötétnek látják a világot –, ha képesek vagyunk épkézláb mondatokat megfogalmazni, érveket felsorakoztatni azok ellenében, és van bátorságunk szembeszállni többiekkel. Talán sikerül megváltoztatnunk a beszélgetés hangulatát. Elképzelhető, hogy lehurrognak, és ezután leforrázva ülünk a helyünkön. Esetleg felállunk és elmegyünk. Lehet, hogy nem tudunk semmit sem mondani, csak rettenetesen rosszul érezzük magunkat.

Könnyű azt gondolni, hogy ez a világ milyen rossz, lám, az emberek csak rágalmazzák egymást, csak a rosszat látják egymásban. Bezzeg minket a szeretet vezérel!

Máskor viszont éppen mi emlegetjük valakinek a hiányosságait, mi beszélünk megvetően valakiről. Úgy gondoljuk, hogy nem tesz

eleget, önző, lusta vagy egyenesen kihasznál bennünket. Az ilyen megnyilatkozástól nem leszünk vidámak. Rosszul érezzük magunkat éppúgy, mint ha jelenlétünkben másokat vagy minket szidnak. Nem tesz boldoggá, sokkal inkább boldogtalanná, ha másokról rossz szót gondolunk. Hosszú órákra mufurcokká válunk, esetleg napokra sötét hangulatba kerülünk, ahogy forgatjuk magunkban az ellenünk elkövetett dolgokat.

Ráadásul úgy gondoljuk, hogy igazunk van, jogosan morgunk, bosszankodunk, befeketítjük az illetőt. „Ha pedig igazunk van, akkor könnyen túlzásba esünk, így aztán jogosnak tűnhet bizonyos rossz mozdulatokunk szabadjára engedése is.”¹ Az igazság zászlaja alatt egyszerűen teret engedünk a mások lenyomására és a magunk fényesítésére irányuló vágyainknak. Egyszerűen szabadjára engedjük az ösztöneinket. Ilyenkor az igazság és a szeretet mintha szemben állnának egymással.

A rossz dolgok mindig sokkal hangosabbak, mint a jók. Ha rendbetett szobánkban valami – egy koszos zokni vagy egy papírzsébkendő – a földre kerül, akkor az az érzésünk, hogy rendetlenség van. Rendkívüli módon zavarhat egy teremben egy földön heverő papírfecni. Ha pedig este a napunkat végiggondoljuk, és aznap valami rossz dolog történt velünk, akkor valószínű, hogy az fog előtolakodni, és mellette megfigyelünk sok jóról, ami ért minket. Például ha este az jut eszünkbe először, hogy reggel munkába menet nem sikerült elérnünk a buszt, pedig futottunk utána, és emiatt elkéstünk, akkor ez a rossz indítás képes elfeledtetni velünk azt, hogy később milyen jól ment a munka, és hogy jót beszélgettünk valakivel a családból.

Mivel a rossz eseményeket és a másokban meglátott rossz tulajdonságokat, helytelen cselekedeteket erőteljesebben éljük át, mint a jókat, ezért nem várhatjuk, hogy sötét gondolataink, másokat sújtó ítéleteink maguktól elszálljanak. „Az eredeti bűn által az emberiség hajlik afelé, hogy bizonyos negatív dolgokban örömet lelje.”² Ezeket a negatív dolgokat két területen is megéljük: az eseményekben és az emberekben.

¹ P. Tilmann Beller: *A Kármel útja: a szeretet élete* 72. oldal

² P. Beller Tilmann: *Schönstatti családok útja*, Óbudavár Családakadémia 1998. 12. oldal

Tudatosan kell dolgoznunk azért, hogy a jó dolgokat vegyük észre a nap eseményeiben vagy az emberekben.

Vannak aranyások és ganajtúrók is az emberek között. Aranyások akkor vagyunk, ha a másik emberben az arany, az értékes kincsek után kutatunk. Ha arra irányítjuk a figyelmünket, ami jó a másikban. Este, amikor a nap eseményeit végigvesszük, nem színezzük a kellemetlenségeket.

A ganajtúró akkor jelentkezik bennünk, ha hajlamot érzünk magunkban arra, hogy másokban a negatívumokat lássuk és emlegetsük, vagy ha gondolatainkban mások gyengeségeihez és hibáihoz csatlakozunk

Legyünk aranyások! Próbáljunk túllépni sérelmeinken, rosszallásunkon, akkor is, ha a házastársunkban, gyerekeinkben, anyósunkban, munkatársunkban igazi gyengeséget, hibát fedezünk fel.

A tékozló fiú igazi rossz fiú volt. Elherdálta apjától kapott vagyonát, léhaságra, rossz nőkre költötte mindenét. (Talán még nem kellett ilyesmivel szembenéznünk gyerekeink, házastársunk életében.) Mégis, amikor végre hazatért, apja nem a bűnei sorolásával fogadta, hanem a legnagyobb örömmel és szeretettel. (Persze, mondhatja azt valaki: „Az a fiú megbánta tetteit, de az én párom, gyereke nem!” De az apa nem tudta volna így fogadni fiát, ha nem bocsátott volna meg neki már előre.)

Assisi Szent Ferenc példát mutat abban, hogy a felebaráti szeretet mindennél fontosabb. Mindennél. Néha a szeretet a törvény betűje felett áll. Legendája így mesél el egy esetet nagybőjt idején:

„A rendi élet kezdetén, amikor tudniillik Szent Ferenchez kezdtek csatlakozni a testvérek, Rivo Tortóban tartózkodott velük. Egyik éjszaka éjfél körül, míg mindenki aludt a saját helyén, valaki felkiáltott: »Meghalok! Meghalok!« A testvérek csodálkozva és megrettenve valamennyien fölriadtak. Szent Ferenc tüstént fölkelt és így szólt: »Kel-
jetek föl, testvérek, és gyűjtsatok gyertyát!« Miután meggyújtották, Szent Ferenc megkérdezte: »Ki mondta azt, hogy meghalok?« Az illető testvér pedig válaszolt: »Én.« Szent Ferenc azt mondta neki: »Mi baj van, testvér? Hogyhogy meghalsz?« Erre az: »Meghalok, mert olyan éhes vagyok.« Szent Ferenc ekkor, mint szeretettel és gyöngéd tapintattal eltelt ember, tüstént megteríttette az asztalt, és hogy a testvér ne szégyenkezzék egyedül étkezni, valamennyien együtt ettek vele.

Mert ez a testvér meg a többiek is csak nem régen tértek az Úrhoz, és módfelett sanyargatták testüket.”

Szent Pál az első Korinthusi levélben tanít a szeretetről. A mindent felülmúló szeretetről szóló részt ezzel a mondattal zárja: „Most azért megmarad a hit, remény, szeretet, e három; ezek között pedig legnagyobb a szeretet.” (1Kor 13.)

Nem mindegy, hogy a világba a Jóisten örömét visszük, vagy csak mindig felemelt ujjunkat mutatjuk, mint valami örök bírór. Rosszalunk valamit, vagy szeretetet adunk. Hányszor ítélkezünk, mert mások vásárolnak vasárnap, túl sok TV-t néznek, cigiznek, plázákba járnak, együtt élnek csak házasság helyett... mindig találunk valamit, amiről úgy gondoljuk, hogy miatta jogosan fordulunk el sokaktól.

Egy alkalommal egyik gyerekem vidáman jött haza. Lelkesen újságot, mennyire ügyes volt az edzésen. Hallgattam, hallgattam, aztán már szinte bűnösnek éreztem ezt az önelégültséget. „Hálát adhatsz a Jóistennek, hogy ilyen ügyesnek teremtett.” – mondtam. „Szóval én egy semmi alak vagyok” – válaszolta elkomorodva.

Természetesen igaz, hogy mindent a Jóistennek köszönhetünk. Mégis azt érezte ez a félig felnőtt gyerek, hogy semmit nem ér az ügyessége, én csak a Jóistent tudom becsülni, őt nem. Az igazság nevében néha megfeledkezünk arról, hogy mindennél fontosabb a szeretet. Igaz, hogy Isten végtelenül hatalmas és mindent neki köszönhetünk. Az is igaz, hogy bűn és gyengeség van az életünkben, de ha csak a rosszra koncentrálunk, elveszítjük a lényegét. Mégis a jóra figyelünk. Ez egyfajta látásmód, amit meg lehet tanulni. Természetesen nem az igazságot torzítjuk el, nem hamis képet láttatunk, hanem észrevesszük a szépségeket is a tökéletlenségek mellett.

Kentenich atya így ír erről: „Ha mindig az Istennel szembeni kicsinységemet, függőségemet, semmiségemet állítom gondolkodásom középpontjába, akkor ez bennem egy depresszált alapmagatartást hoz létre. Levert vagyok Isten előtt. Ez csak akkor nem akadálya annak, hogy a magatartásom egészségesen katolikus legyen, ha beletorkollik abba a tudatba, hogy Isten szeret engem. Nemde fordítva is mondhatom: Mi mindent adott nekem Isten!”³

³ Kentenich atya: A szeretet alaptörvénye

Tehát mégis a jóra figyelünk. Ehhez nagylelkűségre, nagyszívűségre van szükségünk. Kell hozzá egy bizonyos királyi életérzés, valamiféle uralkodói érzület. Szilárd meggyőződés afelől, hogy a szeretet mindennél fontosabb. A dolgok felülről való szemlélése, jóindulatú odafordulás valakihez, és mindig fontos, hogy ne merüljünk el az apróságokban. Felülemelkedünk a rossz hangulatunkon, sérelmeinken, ítéleteinken.

Egy házaspár egyikük negyvenedik születésnapjára készülődött. Nagy családi ünnepséget akartak rendezni. Sorra vették, kiket hívnak meg. Aztán elbizonytalanodtak. „Hívjuk meg Lacit vagy ne? Asztal alá issza magát. Nem baj. És Istvánt meghívjuk-e? Ő meg anynyit fog beszélni, hogy senki nem jut mellette szóhoz. Nem baj.” És mindenkit meghívtak, mert az volt a fontos, hogy minden testvér együtt legyen.

Egy atya (Thiry István, meghalt 2000-ben) az 1960-as években többször került az elhárítás figyelmének középpontjába. Börtönben is volt. Egy idős szomszéd néni jelentett rendszeresen róla. Később, a rendszerváltás után, a néni fia – aki disszidensként külföldön élt, s felnőttként szembesült anyjának tetteivel – tisztázni akarta a gyanús múltat. Az atyához is elment, hogy rákérdezzen anyja jelentéseire. Ő azonban gyorsan átlátta a helyzetet: tudta, hogy a fiú rossz viszonyban van az édesanyjával, és hogy oly sok évvel a történetek után mennyire feleslegesen hangolná őt még jobban anyja ellen, ezért elhallgatta a besúgást. A néni később átment hozzá, és megköszönte a nagylelkűségét.

Együtt erősek vagyunk

A hétköznapiak sodrásában sokszor érezzük gyengének magunkat. A feladataink alig fogynak (vagy épp ellenkezőleg), és gyakran nagyobbak, mint a mi erőnk. A háztartás véget nem érő teendői: rendrakás, ruhák, konyha: amikor azt hisszük, elkészültünk, kiderül, hogy kezdhethetjük újra az egészet. Vagy a gyermeknevelés: mintha nem lenne foganatja az erőfeszítéseinknek. Pedig annyira próbáljuk jól szeretni gyermekeinket, de valahogy mégse megy.

A munkahelyünkön vagy a közösségeinkben, ha el is készül valami, látjuk az újabb akadályt, projektet, és mintha a többiek (is) elfáradtak volna... Felőrlőnek minket a mindennapok.

Ilyenkor azt kérdezzük magunktól: mikor lehetne egy picit megállni és pihenni?

Honnan meríthetünk erőt mindehhez?

Különböző a teherbírásunk, az alkatunk, de még a legerősebbek is elfáradnak néha.

Amikor kicsinek, kevésnek érezzük magunkat, példát adhat Vianney Szt. János. Ő saját magát butának és gyengének tartotta. Magas iskolákat nem végzett, a teológia vizsgán meg is bukott egyszer, de aztán nagy nehezen mégis pappá szentelték. Szerette volna az Istent szolgálni. Ha nem is tudott magasröptű teológiai prédikációkat tartani, egyszerűen tette a dolgát. Sokat szenvedett saját tudatlanságától, kicsiségétől. („Nagyon szeretnék e helyről, amelyre tudatlanságomnál fogva teljesen alkalmatlan vagyok, elmenni valahová, és egy sarokban meghúzódva csak siratni életem bűneit” – mondta.)

Mégis hatalmas hatása volt Vianney Szt. Jánosnak: gyengeségéből erő áradt (vö: *„amikor gyöngye vagyok, akkor vagyok erős”, 2Kor 12,10*), Isten pont ezt a tulajdonságát használta fel, gyümölcsözően. Közelről és távolról özönlöttek hozzá az emberek, hosszú sorban álltak a gyónatószéke előtt, és vártak, néha napokon át. János pedig tíz, tizenkét, sőt olykor tizenhét óráig át egyhuzamban gyónatott. A templom

állandóan nyitva állt, és szüntelenül – éjjel kettőkor éppúgy, mint délben – tele volt emberekkel.

Jézus, mikor erőre volt szüksége, mikor csodát akart tenni, az Atyához fordult. Mély kapcsolata volt a Mennyei Atyával, és ebből merített erőt. („Semmit nem teszek magamtól, hanem azt hirdetem, amire Atyám tanított.”, Jn. 8, 28) Mi mindenre lennénk képesek mi is, ha Istennel ilyen valódi kapcsolatban lennénk! (~Viskó)

Szeretnénk sorra venni azokat a területeket, ahol erőforrásra találhatunk.

Együtt az Istennel erősek vagyunk

Sokszor tapasztaljuk, hogy az Istennel együtt erősek lehetünk. Jó példa lehet erre Mózes, aki Istennel való találkozása előtt csak egy bujkáló gyilkos volt, ráadásul dadogós is. De Istennel népének vezetője és megmentője lett.

Mi, schönstattiak, sajátos eszközt kaptunk ahhoz, hogy az Istennel élő, mély kapcsolatban legyünk, a háziszentélyünkben. Itt Mária segítségével, utólag ízlelgetve a mindennapok eseményeit, megélhetjük az Atya gondoskodását, élővé, láthatóvá tehetjük Istent az életünkben. Egy egyszerű esti ima is ezt szolgálhatja: ezeket köszönjük. „Át kell vizsgálnunk a hétköznapi életet, hogy észrevegyük Isten kopogtatását: minden dolog egy betű, mely Istenről akar elmondani nekem valamit...” (Kentenich atya, Küldetésünk titkai VI.) A gyengeségeinket, kicsiségünket is a háziszentélybe visszük, és azt mondjuk: bocsáss meg, Atyám, bűnös vagyok. Halljuk, ahogy Isten a szívünkben azt feleli: „Bűnös vagy, ez természetes. Nem baj. Gyere, szeretlek!” Ha letesszük elé a gyengeségünket, akkor megtapasztalhatjuk az ő atyai erejét, így lehet a gyengeségből erő.

Sok mindent tehetünk azért, hogy a háziszentélyünk igazán élővé váljon. Megtehetjük, hogy oda olyan tárgyakat teszünk, amik most fontosak nekünk: egy bizonyítványt, forgalmi engedélyt, egy hitelszerződést... Díszíthetjük az egyházi évnek megfelelően. Ha hirtelen öröm vagy bánat ér minket, oda ülhetünk be közös imára családunk tagjaival.

Ha megkeressük a háziszentély alapötletét Kentenich atyánál, ezt olvashatjuk: „a Szűzanya képét helyezték el lakásuk egy díszhelyén, így az kis szentéllyé válik, kegyelmet közvetít, szent család-birodalmat hoz létre és szent családtagokat formál.” (Tick levél). Merítsünk

hát ebből a kegyelmi forrásból! „És ha nehezünkre esik Istent megtalálni, ne féljete, Isten megkeres minket. Csak annyit kell tennünk, hogy hagyjuk, hogy megtaláljon.” (Kentenich atya, Küldetésünk titkai VI.)

Kentenich atya gyermekkorában nem volt könnyű. Leányanya gyermekeként született, kilenc éves korában árvaházba került. De Mária nevelésével, Isten segítségével nagy formátumú ember vált belőle, aki nagy érzékenységgel tekintett a kor emberének gondjaira, és használható megoldásokat kínált rájuk. Kérjük mi is bizalommal a mennyei Atyát, hogy legyen velünk a mindennapokban, kérjük Mária közbenjárását, támogatását. Töltődjünk fel a szentélyünkben, hogy aztán erővel telve léphessünk ki a világba.

Együtt a társunkkal erősek vagyunk

A másik erőforrásunk lehet a társunk. Vele együtt erősek vagyunk.

Ő akkor is szeret, ha épp rossz passzban vagyok. Kiegészít abban, amiben jobb nálam. Milyen jó azt tudnom, hogy rá számíthatok! Amikor éppen nehéz napom van, rosszkedvű vagyok és szomorú, ő akkor is mellettem van, és próbál felvidítani.

Felidézhetjük azokat a pillanatokat, amikor igazán jó volt együtt, a közös örömeiket, közös jó élményeket. Ha ezeket ízlelgetjük, ezekből erőt meríthetünk.

Ismerünk egy házaspárt, ahol az édesanya a gyermekek születése kapcsán sclerosis multiplexes lett, a negyedik gyermek után kerekesszékre kényszerült. Mégis, ez a kemény probléma nem tudta szétrombolni a házasságukat. Bizonyosságuk, hogy a kapcsolatuk Isten akarata. Az, hogy őszintén tudnak beszélni egymással, élő szeretetkapcsolat van köztük, szeretnek együtt lenni, erőt ad a mindennapokhoz. Azáltal tudják ezt a betegséget hordozni, hogy nagyon látják, mélyen szeretik egymást, és azt figyelik, hogy mi szolgálja a társuk javát. (Óázis 2012/1)

Nagy örömünk és erőforrásunk a házasságban a szexualitás. A tűzben sok energia rejlik, de nem mindegy, hogy hol ég: szabadon engedve erőt hoz, a kályhában viszont melegen tartja az otthonunkat. A házasság az a kályha, ahol a szexualitás tüze szabadon éghet. Használjuk ezt az energiát! (Úgy látjuk ez megújuló erőforrás. ☺) Egy kölcsönösen egymásra figyelő, örömteli együttélésben társunk szeretetét és elfogadását igen mélyen élhetjük meg. Nagyon fontos

tehát, hogy a testi gyöngédségnek legyen helye és ideje a minden-napjainkban.

A kapcsolatot ápolni kell, mint ahogy az autót is néha szervizeljük. A mi kapcsolatunknak is figyelemre van szüksége olyan nehéz, megterhelő időszakokban, amikor erre spontán nincs idő (pl. házépítés, intenzív pénzkeresés stb.). Tilmann atya így tanította: a társamat nagynak látom, jóakarattal vagyok iránta, közösen alakítjuk ki napi-rendünket, közösen töltjük szabadidőnket, együtt imádkozunk, saját ünnepeket alakítunk ki, beszélgetünk egymással egymásról.

Megkérdezhetem magamat minden nap: milyen jelét adtam ma a szeretetemnek? Fontos, hogy olyan jel legyen ez, ami a társam számára beszédes. Azt adjuk, aminek a másik örülne, ne azt, aminek mi (pl. anyuka főz, ahelyett, hogy a férjére figyelne, apuka dolgozik, ahelyett hogy a családjával töltené az idejét). Ahogy Schönstattban tanultuk: Isten szemével nézzük a társunkat, és egy kis áldozatot hozunk.

Házasságunk szentség, valóságosan jelen van benne Krisztus. Ez nagy lehetőség: közösen (is) állhatunk a Jóisten elé, együtt élhetjük át, hogy a gyermekei vagyunk, hogy különösen szeret minket. Ebből is meríthetünk.

Együtt a közösséggel erősek vagyunk

Aztán erőt adhat a közösség is. Együtt erősek vagyunk.

A (tágabb) családjunk, barátaink, a plébániánk, schönstatt családjunk. Sokan szeretnek bennünket, ebből erőt merítünk. Jó tudnunk: ha bajban lennénk, sokan segítenének.

Megható példája volt ennek, ami a télen történt az egyik családdal: a 12 éves fiukat baleset érte, napokig kómában feküdt az intenzív osztályon. Az életmentéssel párhuzamosan már imádkoztak értük a helyi családok, aztán országszerte, sőt, akadtak külföldön is, akik gondoltak rájuk. Sok száz család imádkozott a fiúért, a gyógyulásáért. Az érintett család (és a meggyógyult kisfiú) szerint ez nagyon nagy erőt adott nekik. Érezhető volt a közösség ereje. (<http://hugaufsoma.blogspot.com/>)

Egy halálos beteg asszony írta: „én ezt most nagyon megtapasztaltam: a gyengeségben az erőt; hogy Jézussal erősek vagyunk. Mellettem olyan sok ember van, olyan sokan imádkoznak értem. Nem is tudtam, hogy honnan jön az erőm, de tényleg erős voltam lelkileg is meg fizikailag is. Valahogy egy idő után mosolyogni tudtam a dok-

tornónek a halálba irányított két hetén. Keresztül tudtam nézni rajta, hogy ő mond, amit mond, mert nekem úgyis megvan a másik utam. Olyan sokan vannak mellettem, hogy nekem biztosan sikerülni fog. És tényleg ezt tapasztaltam meg: a gyengeségben az erőt. Úgy felálltam, mint egy keljfeljancsi, és csodálkoztam, hogy van nekem erőm. Ha nem lett volna a hasam keresztbe vágva, én végigfutottam volna a folyosót is akár, vagy megemeltem volna az ágyat is, olyan belső erőt éreztem. Csak amiatt nem tudtam kivitelezni, hogy helyhez voltam kötve, meg bizonyos pozíciókat tudtam csak fölvenni. Tényleg, ezt én most nagyon megéltem. A sebem gyorsan begyógyult, nem kerültem az intenzív osztályra. Minden, mint a mesében! Éreztem, hogy az Úr Jézus ott áll mögöttem.”

A keresztény családoknak össze kell kapcsolódniuk, hálót kell alkotniuk, és kölcsönösen erősíteniük kell egymást. Így tudnak megmaradni a modern kor viharában is krisztusinak. Kentenich atya sokszor beszélt erről, hogy a mozgalmának célja az új személyiség, és az új közösség kiformálása, ahol felelősséget vállalunk egymásért. Csaba testvérnél olvastuk, hogy a madarak is csapatban repülnek, mert így erősebbek a ragadozó madarak támadásával szemben. Az egyedül repülő társaik vannak veszélyben, ők a könnyű célpontok. Nekünk is így „együtt kell repülni” a keresztény családokkal, erősíteni egymást a hétköznapi forgatagában. Jézus azt mondta, ha ketten-hárman összegyűltök az én nevemben, ott vagyok veletek: ha „csapatban repülünk”, még Jézus is velünk van!

A mai cégek is felfedezik a közösség erejét, a csapatmunka fontosságát. A csapatépítő tréningek a fénykorukat élik (4 ember együtt nem 4x1 egységnyi munkát végez, hanem egymást inspirálják, a teljesítményük megugrik). Triplett 1898-ban publikált tanulmányát szokták az első szociálpszichológiai kutatásként idézni. Azt vette észre, hogy az egyéni teljesítmény gyengébb, ha egyedül biciklizik az ember, viszont csoportban biciklizve jobban teljesítettek. Fontos, hogy érezzük a mindennapokban közösségünk támogatását, erőt adó mellettünk állását.

Hogy mekkora erőt, támaszt nyújthat az élő közösség a mindennapokban, azt jól mutatja egy baráti család története. Fiatalkorukban, kisgyermekes családként felmerült náluk, hogy külföldön dolgozzanak pár évet, hogy a családi költségvetést egyenesbe hozzák. Adottak voltak

a lehetőségek, mégsem éltek vele. A döntő érv az volt számukra, hogy „ezt az élő közösséget nem akarják nélkülözni évekig...”

A család mint közösségi erő népszerűségét jól mutatja az egyik korábbi naptárfotó: „családban az erő” felirattal. Bár a naptár lejárt, még sok helyen kinn maradt a falon, szívesen nézzük, ahogy a kis növények felemelik a földrögöt. Jól kifejezi ez a kép azt, amit érzünk: mekkora öröm és mekkora erő a kis családuknak. Ahogy Tilmann atya mondta: „a családban a mennyországnak egy darabját éljük meg”.

Maga Jézus is családban született és nevelkedett. „Az ember természetének annyira megfelel a közösség, hogy még Isten fia is egy nép körében lett emberré, és egy család közösségében élt.” (Kentenich atya, Küldetésünk titkai) Sőt, amikor működését megkezdte, akkor sem egyedül dolgozott, hanem közösséget épített maga köré. A később létrejövő őskeresztény közösségek annyira erősek voltak, hogy a keresztény hit belőlük kiindulva az egész világon elterjedt. Mi mindennek lennénk mi is képesek, ha igazán összefognánk!

Sokszor van szükségünk új erőre, merítsünk hát a forrásainkból, nehogy „bár úszunk a kegyelmek tengerében, mégis sokszor közel vagyunk ahhoz, hogy szomjan haljunk, mert nem merítünk belőle!” (Szentség a hétköznapiakban)

Istennel, házastársunkkal, közösségünkkel: a három terület összefügg, szervesen kapcsolódik egymáshoz. Fedezzük fel újra, és éljünk ezekkel az erőforrásokkal!

„Gyertek hozzám ti, akik elfáradtatok, és az élet terhét hordozzátok, én felüdítlek titeket!” (Mt 11,28)

És lesznek ketten egy testté...

Ma olyan felpörgetett életet élünk, hogy azok a problémák, amelyek azelőtt 10-20 év után jelentkeztek, ma egészen fiatal házasoknál is előfordulnak. Ha egyre kevesebb az idő egymásra, s a kapcsolatunk felőrlődik a napi hajtásban, türelmetlenebbek leszünk, a kifáradástól más színben látjuk a dolgokat, a másik hibái felnagyítódnak, lassan létrejöhet egy testi-lelki eltávolodás.

Másik nagy probléma, hogy ez a téma nagyon ki van forgatva manapság, tévesen és torzan mutatkozik lépten-nyomon, hamis beállítással, hamis súlypontokkal.

Újra és újra tudatosítani kell magunkban, hogy Isten alkotta a szerelmet, így az szép, áldott és szent. Manapság, amikor annyira lealacsonyítva látjuk a testi kapcsolatot, akkor a tudatunk mélyére fészkelheti magát a gondolat, hogy ez csak egy mellékes vonás az életünkben. Pedig nem az.

A Teremtés könyve 2.24–25 alapján a házasság 3 alappillére a következő: „A férfi elhagyja apját és anyját (elszakadás), feleségéhez ragaszkodik (házasság – hűség) és lesznek egy testté (szexualitás).”

Legalább 3 pillér kell ahhoz, hogy egy épület megálljon. Ha az egyik nem áll meg, borul a többi is. A testi kapcsolat tehát alapvető tartópillére a házasságnak.

Kentenich atya a nemi kapcsolatban minden lényeges elem szimbólumát látja, amely a házasságban történik vagy arról elmondható. A testi találkozást tökéletes, kétoldalú egymásnak ajándékozásnak és kölcsönös elfogadásnak nevezi. Az emberi életben a legszebb meg tapasztalások egyike, amikor tudjuk, hogy elfogadnak bennünket, ha érezzük, hogy öröme telik bennem a másikkal, hogy sokat jelentek valaki számára. Ez a kincset érő emberi kapcsolat nyilvánul meg a házastársak között.

Van itt egy csodálatos valóság, amit oly kevésbé ismerünk fel, pedig nagyon nagy ajándék: Isten a maga képére és hasonlatosságára

formált minket, és így a szeretetünk is Őt formázza, vagyis két egymást szerető szív az egyesülés pillanatában a Szentháromság szeretetét képezi le, vagy kellene, hogy képezze le. Azt írja Kentenich atya: *„Semmi sem hasonlít jobban Istenre, a Szentháromság egymás iránti szeretetére, mint a házaspár, egyesülésük pillanatában.”* Az ő gondolkodásában a nemi kapcsolat az üdvösség üzenete. Csodálatosan szép gondolat, amely visszavisz a Teremtő Istenhez. Így talán értjük már miért van ezzel annyi gond a világban. Hiszen a legszentebb dolgokat éri leginkább támadás és kísértés.

A mai ember magától értetődő életstílusához hozzátartozik, hogy a kedvére tegyen az érzékeinek. A reklámok, és a fogyasztói világ szemlélete azt sugallja, hogy az érzékeink kívánsága szerint minden kellemes, élvezetes legyen. Érdekes, hogy ennek ellenére a tudás, hogy hogyan hozzunk létre érzéki élményt, mégis elveszett a mai érzéki kultúrában. Pedig az egészen egyszerű: az érzéki élmény a lemondásból él.

A modern ember érzékei a sok köztes étkezésben veszendőbe mentek. Az élvezetek folytonos fenntartása, finomítása során eltűnik a kielégülés élménye. Aki az ínye minden kívánságát teljesíti, aki nem tud kemény lenni a testéhez, aki ha szomjas, rögtön iszik, ha éhes, rögtön eszik, annak érzéki képességei eltompulnak. Az előbbieket tekintetbe véve látjuk a felelősségünket is a gyerekevelés terén. Erős fiatalokat kell nevelnünk, ezzel hozzásegítve őket, hogy boldogok legyenek felnőttként is. A mai fiatalok egyre puhányabbak, ki sem alakul bennük egy belső tartás, erő, ami pedig kellene a normális élethez, pláne a házassághoz. A buszon öreg néni álldogált. Akik ültek, mind fiatalok voltak, de senki nem adta át a helyét. Egy fiatalasszony megelégedte a helyzetet és odaszólt a legközelebb ülő tespedő fiatalemberhez: – Add már át fiam a helyet! Este meg majd beveszed a Viagrát?

Az érzéki szerelemnek a házasságban gyógyító hatása van. Elvisz Isten nagy gondolatához, hogy engem a társam számára gondolt ki. Van egy egészen egyszerű üzenete: a tiéd vagyok, te vagy az én boldogságom. Kentenich atya azt mondja, hogy a gyengédség a lelki kapcsolat testi kifejezése kell, hogy legyen. Ha gyengéden megérintünk valakit, akkor nem egy testet érintünk meg, hanem egy személyt. Az érintéssel pedig mindig közlünk valamit. Napközben is adjunk teret egy-egy ölelésnek, érintésnek, ez kifejez és elősegít egy lelki közelséget.

Mai időhiányos, túlterhelt életünknek egyik szomorú következménye, a kapcsolatok lanyhulása. Biztos pontnak érezzük a társunkat magunk mellett, és nem fektetünk energiát, időt, odafigyelést a kapcsolatokra, ő az utolsó a sorban a munka, a gyerekek után. Azon vesszük észre magunkat, hogy egy kicsit idegen már a másik. Sok gyermekes jó keresztény feleség a férje súlyos műtétje után vonakodva segített neki a zuhanyozásban. Zavarta a férje mezítelensége.

Az eltávolodás egy folyamat eredménye, melynek bármely pontján felállhatunk és ellene mondhatunk a körülményeknek. A mai filmnézős, facebook-os világ különösen veszélyes. Ne becsüljük le ennek az erejét. Hatalmas kalandokat élhetünk át ma már egy karosszékben 3D-ben is. Saját életünkből csináljunk kalandot, ne virtuálisan éljük az életet! Ide is idézhető Kentenich atya mondása: *„Úszunk az Isten irgalmasságának tengerében, de szomjan halunk, mert nem merítünk belőle.”*

Nem szabad hagyni idáig fajulni a házastársi kapcsolatunkat: a házasságot ápolni kell kezdetektől, mint „élő-lényt”.

Visszatérünk a kezdetekhez és megerősítjük a lelki-szellemi kapcsolatunkat. Keresünk együtt tölthető időt, elutazunk, ha kell, még akkor is, ha ez olyan, mint a foghúzás. Csak az elején nehéz, aztán egyre jobb, ahogy elszakadunk az otthoni teendőktől. Időt töltünk együtt, s akkor, mint a Kisherceg rózsája, nekünk is újra egyetlen és nélkülözhetetlen lesz a társunk. Megtartjuk a sokat emlegetett és már oly unalmasnak hangzó „schönstatti beszélgetős estét”, mert az egy okos dolog. Randizhatunk akár, de a lényeg, hogy újra kezdjük előlről. Törekedünk meghódítani egymás szívét. S vajon ismerjük-e egymás szeretetnyelvét? A közös munka is jól tesz a kapcsolatnak. Töltögessük egymás szeretet-tankját: tudjuk, hogy ez azért nehéz, mert a figyelmünk javarésze a gyerekeinkre irányul. Családjainkban sok a gyerek és mindenki ott van az az éberség, hogy a közbülső gyerekek is elég figyelmet kapjanak, vagy éppen a legkisebb, vagy a legnagyobb. Közben sokszor elfelejtjük, hogy éppen a társunk szenved teljes „szeretet-tank” kiszáradásban.

„Meg kell tanulnunk vágyakozni azután, ami a miénk.” (Simone Weil)
Igen, ezt meg lehet tanulni. Hány regény és film szól arról, hogy valaki körbejárja a világot a boldogságot keresve, nagy kalandokon és bonyoldalmakon át, mire rájön, hogy amit (akit) keresett, az ott van mellette. Ezt a butaságunkat olyan gyönyörűen fejezi ki József Attila:

*„Az Isten itt állt a hátam mögött,
s én megkerültem érte a világot.”*

Az idézett verssor igaz a házastársunkra is, aki a Jóisten ajándéka. Tudatosan átgondoljuk, hogy Isten a társamat ajándékként nekem adta, és mennyire örültünk egymásnak a kezdetekkor. Ez most is adott. Imádkozunk, hogy Isten élessze fel bennünk a szeretet tüzét. Kérjük a Mennyei Teremtő Atyát, hiszen az Ő teremtményei vagyunk, segítsen, hogy amit elgondolt rólunk, az úgy is legyen, megvalósuljon az életünkben. Mi kicsik és tehetetlenek vagyunk, de Ő sok mindent megtehet! Ami embernek lehetetlen – vagy annak látszik –, Istennek lehetséges.

Fontos a megbocsájtás és egymás újra és újra elfogadása. Addig küzdeni magunkkal, amíg meg nem tudjuk bocsájtani a hétköznapi kisebb nagyobb hibákat. Ide tartozik az idővel megváltozott külsőnk is. A mai filmnézős világnak az is veszélye, hogy azt hisszük akaratlanul, hogy amit ott látunk, az minta. Ma csak a tökéletes test elfogadható. Ki veszi ma észre az időződő arc szépségét? Ki keresi a lelket egy arcon, egy szempárban? Komikus és groteszk a sztárok ránctalanra kihúzott mimikátlan majomarca. Az idő természetes múlása az emberi testen szép. Hogy mit tartunk szépségnek és tiszteletreméltónak, az fejben dől el.

A külsőnkkel természetesen törődnünk kell egy normális mértékig. A férj titkárnőjével versenyezni kell, de a hollywoodi szépségekkel nem. Egy kevéske, rendszeres testedzés nagyon sokat számít életünk minden területén. A férfiak is legyenek ápoltak, és viselkedésük fejezze ki azt az üzenetet a feleség számára, hogy: szükségem van rád, elfogadlak úgy, ahogy vagy, sok szülés után is. Sok anya azt hiszi, hogy elvirágzott, már nem kell.

A feleségeknek tudomásul kell venni, hogy – habár nekik a lelki kapcsolat hozza a vágyat a testi szerelemre – a férfinak azonban a női test látványa. Ez nem állatias dolog, hanem így lett teremtvé a férfi. A nőknek meg kell tanulni örülni annak, ha kíváncsi a férje számára. (ld. S. Weil) Lehet egy nő erre büszke, nem kell emiatt utálkoznia. Rajtunk áll hogyan fogjuk fel ezt a kérdést: örülünk, vagy utálkozunk. A férjnek pedig kell, hogy legyen belső intelligenciája, hogy ne bántsa meg a feleségét azzal, hogy csak (jobbna találnám az „annyira” szót, mert az nem zárja ki a lelki vonalat, mint a „csak” szócska – a jelmondat kibontón kifejezetten kihangsúlyozta egy férfi,

hogy azért az nem igaz, hogy CSAK a testet kívánja egy férj) a testét kívánja. Udvarolni kötelező sok-sok év után is.

Van mikor az is elég, ha fegyelmezettebben éljük az életünket. Ha időben lefekszünk, nagyon sokat jelent, jelenthet, mindenhez való hozzáállásunk tekintetében. A kipihent ember többet bír és jobb kedvű.

A problémák megoldását pedig magunkon kezdjük itt is. Egy feleség, szomorkásan mesélte, hogy a férje sosem masszírozza meg a hátát, pedig mennyire szeretné. Aztán kis szünet után így szólt: – De én azért meg fogom masszírozni az ő hátát...

Hiteles családok – azáltal hatunk, amilyenek vagyunk

Kentenich atya azt mondta, hogy a megbízható, hiteles ember Istenre mutató jel. Hatékonyabb, mint a prédikáció. Hívó ember számára a hitelesség elsősorban azt jelenti, hogy értékeket próbál közvetíteni, nem ismereteket. Törekszünk az élet, a gondolat és a szó egységére. Természetesen ez nem mindig sikerül. Nem tökéletesek szeretnénk lenni, hanem tökéletességre törekvők.

Gyerekeinkkel beszélgettünk arról, kit tartanak értékes embernek. Néhány szép gondolat, szép ideális kép megjelenítése után megneveztek néhány házaspárt a barátaink, ismerőseink közül, akikre felnéznek. Ezek a házaspárok nagyon különbözőek. Egyik idősebb, másik fiatalabb, egyik aktív az egyházban, másik nem jár rendszeresen misére. Egyben egyformák: őszintén törekszenek megélni családjukban azt, amit fontosnak tartanak az életben. Őszinte törekvésük, elveik melletti kitartásuk, természetes szeretetük miatt ébresztenek tiszteletet gyermekeinkben.

Az emberek már csak egyetlen bibliát olvasnak, és ez a keresztények élete. A szentek életében sok példát találhatunk arra, hogy az igaz ember szava milyen érték, milyen áldás lehet a többiek számára.

Flüei Szent Miklósnak, a svájciak szentjének befolyása a politikai események menetére Svájc történetének egy kritikus pillanatában rendkívüli jelentőségűvé vált. 1481-ben a kantonok elkeseredett ellenségeskedésbe keveredtek egymással, és úgy tűnt, hogy elkerülhetetlen a polgárháború. Szent Miklós fáradozásai révén az év decemberében tartományi gyűlésre került sor Stansban. Amikor a gyűlés résztvevői nem tudtak egyezsége jutni, és vitájukat fegyverekkel akarták megoldani, szent Miklós tanácsa, amelyet Grundi Henrik által terjesztett a küldöttek elé, helyreállította a békét. Mivel teljesen önzetlen és teljesen Isten embere volt, megérezte mindenki, hogy a nehéz és bonyolult politikai kérdésekben tökéletesen megbízhat benne; a Habsburgok és Milánó hercege éppúgy, mint a svájciak. Attól

kezdve, hogy elhagyta otthonát, mindenfelé „a testvér”-ként ismerték, és még ma is szívesen nevezik „Klaus testvér”-nek, aki világító példa a meghasonlott és megtépázott világ előtt.

Ahhoz, hogy másokat Istenhez tudjunk vezetni, nem pusztán csatornákká kell válnunk, amely átengedi a szeretet és a kegyelem vizét, hanem tartályoknak kell lennünk, hogy bennünk túláradjanak ezek az erények, hogy azután tovább tudjuk adni azokat másoknak.

Megkérdeztek kamaszokat, hogy ki a példaképük. Azt mondták, hogy nem igazán tudnak senki olyan embert mondani, akit érdemes követni, felnézni rá. Pedig gyermekeink ma, ebben a zűrzavaros világban sokkal jobban ki vannak éhezve a hiteles felnőttekre, mint bármikor is ezelőtt. Mit látnak? A szülők azt mondják, hogy ne nézzenek sokat TV-t, de alig várják, hogy lefeküdjenek a gyerekek, és ők ülnek a doboz elé. Vagy elküldik iskolába őket, mert az a kötelességük, de ők visszafekszenek az ágyba, mert nem dolgoznak. Hogyan magyarázzam el nekik, hogy mi a munka, ha nem látnak sohasem dolgozni? Sok gyermek nem látja a szüleit dolgozni. Reggel elmennek, este hazajönnek, de hogy mit csinálnak, azt nem tudják. Akkor tudnak felnézni ránk, megérteni minket, ha bevonjuk őket az életünkbe. Beszélünk a munkánkról, sikereinkről, kudarcainkról. Így lesz fogalmuk arról, hogy mit csinálunk egész nap.

„Törekedvén a megszentelődésre olyan közel akarunk kerülni a Jő-istenhez, amilyen közel csak lehet. Meg akarjuk ragadni a szívünkkel és az elménkkel mindazt, amit ezeken a hétfő estéken hallunk.⁴ Más szóval, meg akarjuk érteni a szavakat, és szeretnénk megvalósítani a hallottakat a hétköznapi életben. El akarjuk sajátítani, hogy továbbadhassuk másoknak. Hol az idézet vége? Hallottam egy történetet egy udvari bolondról. Nem volt együgyű ember, bölcs volt. A királyt és az udvari embereket kellett szórakoztatnia. Az udvari bolond humorba öltöztetve mondta meg az igazságot, gyakran a király hibáit is. Egy-szer egy kérdést tett fel: „Mi jobb, megtanulni, amit még nem tudunk, vagy tenni, amit már tudunk?” Hosszú tanakodás után ez a választ

⁴ Részletek Kentenich atya előadásából – Milwaukee, 1956. január 29. (On Monday Evenings 1995. 101–109.old.) Kentenich atya Milwaukee-ban hétfőnként házaspároknak tartott előadásokat.

született: „Jobb előbb tenni, amit már tudunk, s azután tanulni meg, amit még nem tudunk.”

Alkalmazzuk ezt az életünkre! Ez ránk is igaz. Ahhoz, hogy jól neveljük a gyerekeinket, előbb tennünk kell, amit már tudunk s ezután tanulni, amit még nem tudunk. Nézzék csak meg, mi neveli a fiatalokat! Fő nevelőjük a TV, a magazinok, a képregények és az utca. Azt is megtapasztalják, hogy amit a tanárunk mond, az nem egyezik a szüleik tanításával. Kinek higgyenek? Nem szabad elfeledkeznünk arról, hogy úgy kell élnünk, ahogy mondjuk. A jó példa hatásosabb, mint a szavak. Egy angol filozófus azt mondta: „A modern ember nem az írott Bibliában hisz, hanem az életpéldákban.”

Próbáljuk megélni, amit hangoztatunk. Nemcsak azt mondjuk: „Ó, ez gyönyörű beszéd volt”, aztán a hét folyamán elfelejtünk mindent, amit tanultunk.

Megváltónk azt mondta: „Aki az igazsághoz szabja tetteit, a világgosságra megy.”⁵ Minél jobban keressük és megéljük az igazságot, annál jobban megvilágosodunk. Nem állandó prédikációt akarnak a gyerekeink hallani. Látni akarják az életünkben, amit hirdetünk nekik. Tehát nem csak figyelni és tanulni akarunk, hanem megélni az igazságot.

Egy bölcs indiai ember egyszer Európán utazott keresztül. Látni akarta, milyenek az európaiak. Mikor visszatért Indiába ezt mondta: „Nem azt találtam Európában, amit vártam. Ott az emberek vasárnaponként és hétköznapi pogányok. Nagyon ájtatosak vasárnaponként, s el sem hinnéd, hogy ugyanazokat az embereket látod a többi napon. Tetteikben teljesen pogányok.”

Ez korunk problémája. Mindnyájunknak a hétköznapi szentségért kell küzdenünk, nem vasárnapiért. Hogyan válhatok szentté? Isteni bölcsességében a Mennyei Atya azt szeretné, hogy újra elsajátítsuk a gyermeki lelkületet. „...odamentek Jézushoz a tanítványok, és megkérdezték tőle: Ki a legnagyobb a mennyek országában? Ő odahívott egy gyermeket, közéjük állította, s azt mondta: Bizony mondom nektek, ha nem változtok meg, s nem lesztek olyanok, mint a gyermekek, nem mentek be a mennyek országába.”⁶

⁵ Jn. 3, 21

⁶ Mt. 18, 1–3

Hogy néz ki az isteni gondviselés gyermeke? Az általános válasz: őszinte gyermek, aki azt mondja: „Igen, atyám” – mindenre, a legapróbb dologra is. Őszinte, egyszerű gyermekké akarunk válni, amennyire csak lehetséges. Így egyre többet kell tudnunk a Mennyei Atyáról, aki megnyilatkozott a Szentírásban. Meg kell tanulnunk beszélgetni a tabernákulumban élő Istennel. Aztán áldozatokat kell hoznunk érte szeretetből, mindent felajánlani neki, amink csak van. Végül Istent akarjuk látni minden emberben, akivel találkozunk. Minden eseményben, jelenségben, a mennydörgésben, az élet nehézségeiben és örömeiben. Isten atyai kezét akarjuk látni.

Ha ezt tesszük, csodákat fedezünk fel az Isten teremtettye gyönyörű világban.”

Egy alkalommal a kertünkben nagyobb ünnepet ültünk. Sok család volt ott és irodai kollégáim is. Kezdsnek szentmisét ünnepeltünk a plébánosunkkal. Ez után egy vidám együttlét volt: grilleztünk, volt kávé, sütemény, italok – önkiszolgálással. Több mint százan voltunk. Jó volt a hangulat. Másnap a munkahelyemen kérdezte az egyik kollégám, akire nagy hatást tett az ünnep: „Kik voltak ezek az emberek nálad tegnap? Miféle emberek voltak? Olyan szép, jó légkör volt! Ilyen jó társaságban már régen voltam.”

Egy másik alkalommal schönstatti családnapokon ültünk ebéd után a ház előtt csapatosan. Jól beszélgettünk. Jött egy idegen, megállt, és azt kérdezte: Mi van itt? Ez az idegen véletlenül pont hozzám szólt, és így nekem kellett válaszolnom. Meséltem neki Schönstattról, a családkról és arról, hogy mi folyik itt éppen. Megpróbáltam a közösségünkről, a családukról valamit mondani, ahogy épp jött. Az idegen érdeklődve meghallgatott, és utána barátságosan elbúcsúzott. Szemmel láthatóan a csapat is odafigyelt. Az egyik családnapos résztvevő, aki mellettem ült, megdicsérte az „előadásomat”, és azt mondta, hogy ő ezt nem tudta volna így elmondani. Szabadon, csak a szívemből beszéltem. Szemmel láthatóan tele volt a szíve.

Hogyan lehetünk hitelesek, ha az életünkben mi is hibázunk? Sokszor éreztük már azt, hogy hogyan vagyok méltó én ehhez, hiszen nem élem meg, nem azt teszem, amit mondok.

Azt mondom a gyermekeimnek, hogy ne nézzék sokat a TV-t, és alig várom, hogy lefeküdjenek és bekapcsolom a TV-t.

Vagy azt mondom, hogy csak igényes szépirodalmi könyveket olvassanak, de én is ponyvát olvasok.

Azt mondom, hogy szabadságra kell nevelni gyermekeinket, de még huszonevesen is én akarom irányítani.

A házasság munka, mondom, de nem fordulok a társam felé.

A hétköznapijainkban nem feltétele a hitelességnek, hogy hibátlanok legyünk! Ha hibáztunk azt önmagunknak és a környezetünknek is beismerjük. Az ember hitelességét nem rontja ha hibázik, téved, vagy akár rosszat tesz. Az a fontos, hogy ezt belássa és vállalja.

Törekszünk az ÉLET, a GONDOLAT és a SZÓ egységére. Nem tökéletesek szeretnénk lenni, hanem tökéletességre törekvők.

A második században egy pogány férfi – a neve nem maradt fenn – levelet írt barátjának, Diognétosznak. Ebben elmeséli, hogy környezetében egy különleges embercsoportot fedezett fel: a keresztényeket.

„A keresztények ugyanolyan emberek, mint a többiek: nem különböznek másoktól hazájukban, nyelvükben vagy szokásaikban. Nincs saját városuk, nem beszélnek külön nyelvjárásban, és életmódjukban sincs semmi különleges. De ahogy életükhöz viszonyulnak, ahogyan azt alakítják, abban megmutatkozik meglepő, hihetetlen különlegességük. Mindenkit szeretnek, mégis mindenki üldözi őket. Nem ismerik, mégis elítélik őket. Megölik őket, mégis élnek. Szegények, de sokakat gazdagítanak. Mindenben segítséget szenvednek, és mindenből feleslegük van. Szidják őket, ők pedig áldást mondanak. Megvetik őket, ők pedig megadják a tiszteletet mindenkinek.”

Megpihenünk szentélyünkben

Úgy tűnik, mindnyájunkat behálóznak a napi feladatok, gyerekeink programjainak nyomon követése (a kisebbek kísérgetése), szűkebb és tágabb családukkal járó kötelezettségeink és számítógépünkkel való kapcsolatunk, mely minden bizonnyal erőelszívással jár. (A géppel való legszükségesebb kapcsolatunk is egyre több időt igényel.) Madzagon rángatott bábnak érezzük magunkat, amikor a vezetékek nélküli számítógép és telefon szabdalja fel az időnket. Ijedten tapasztaljuk, hogy nem marad időnk beszélgetni a házastársunkkal, meghallgatni gyermekeinket alkalmas és alkalmatlan időben. Segítségre vagy ápolásra szoruló idősödő szüleinkre is egyre több időt szükséges fordítanunk. Túlprogramozottság jellemzi az életünket. Féltő, hogy a nagy pörgésben elveszítjük az irányt. „Az a problémánk, hogy a munkaritmusunk lélektelen lett: míg régebben a munkának a hiányzó technikai eszközök miatt emberileg felvehető ritmusa volt, ma ugyanez »sietség a köbön«.” (K. J.) Tudjuk, hogy mi mindent kellene tennünk, de nincs hozzá erőnk, és ez is fáj.

Egy családban a férj is és a feleség is új, felelősségteljesebb munkakörbe került. Tetszett mindkettőjüknek az új kihívás. Hamarosan megtapasztalták, hogy korábbi életritmusuk, amibe még sportolás, közös kerékpározás is belefért, alaposan megváltozott. „Sokszor versenyt futunk az idővel, teljesen másképp látjuk ugyanazt a dolgot, vagy képtelenek vagyunk időben lefeküdni” – mesélték. Ebből következően egyre többször veszekedtek, és úgy érezték, hogy az új helyzet megváltoztatta őket, próbára tette hitüket, hűségüket, erejüket. A korábbi nyugalom felbomlott, de ebben a „harcos” helyzetben is érzik, hogy lassan növekednek, mint a fa.

Aki vezet, és nagy felelősséget hordoz – például egy családot –, annak szüksége van arra, hogy kivonuljon, és felmenjen egy „magas hegyre”, ahol erőt kap Istentől.

Mózes a Sínai hegyre ment, hogy találkozzék Istennel, azaz olyan helyre, ahol testben és lélekben is találkozni tudott vele.

Felgyorsult életünkben a mi „magas hegyünk” az óbudavári kápolnánk, a háziszentélyünk, a szívszentélyünk.

Amikor a korlátainkba ütközünk, akkor lehetünk igazán gyermekek! Fásult fáradtságban megpihenhetünk – ha csak 10 percre is – a háziszentélyben, és odaadhatjuk Szűzanyánknak az erőtlenségünk-ből adódó fájdalmat! Ez az a hely, ahol ezt hallhatjuk: „Nyugodjatok meg, pihenjétek ki magatokat, aztán szeretnék nektek ajándékokat adni, és azután újra elküldelek benneteket!”

Tudjuk, hogy Ő szól az érdekünkben, és a korsónkban levő víz borrá változik. A kérdés csak az, hogy hiszünk-e a csodában. Aki a Szűzanyával szövetségben áll, azt Mária megajándékozza a lelki otthonossággal, a lelki átalakulás és az apostoli gyümölcsözőség kegyelmével.

Otthonosság a Jóistennél

Mit ad ez az ajándék? Gyönyörködöm az Istenben, és látom Őt az emberekben. Például a szentmisén szemet-szívet gyönyörködtető látvány az előttünk ülő nagy család. A hat gyermek otthonosan mozog a templomban, mosolyogva integetnek a barátoknak, cserélgetik egymás között az otthonról hozott Kisjézus babát. Az anyán látszik, hogy magára már nem sok idő jutott, az öröm és a kiegyensúlyozottság mégis széppé teszi. A mise alatt mindegyik gyerek sorra kerül az apa öleiben való feltöltődésre. Kiengesztelődéskor a szülők megcsókolják egymást.

Pár paddal arrébb egy meglett, 55 év körüli férfi anyai gyengédséggel igazgatja idős édesanyja sálját, sapkáját. Fellapozza az „Éneklő Egyház”-ból az aktuális énekeket, és átnyújtja édesanyjának. Az idős anya ugyan nem énekel, de láthatóan fontos számára ez a kis szertartás.

A scolából néha nyugtalanul kisiet egy szellemi fogyatékos nagylány, tesz egy-két kört a templomban, de senki nem csóválja a fejét, legfeljebb családias természetességgel visszairányítják édesanyja mellé a kiskórusba.

Erőt és kegyelmet ad, hogy Jézus nemcsak az oltáron válik jelenvalóvá, hanem szerettei életében is! „...már nem én élek, hanem Krisztus él bennem.” (Gal. 2,20)

Felgyorsult világunkban „mobil hegyeink” is lehetnek, melyeket szívshentélyeknek nevezünk.

Munkaköréből adódóan kollégák között szilveszterezik egy fiatal pár. A koccintások és jókívánságok után keresnek egy csendes kis zugot, ahol kettesben lehetnek. Itt próbálnak hálát adni Istennek az elmúlt év ajándékaiért. De rájuk talál az egyik kolléga, aki kifejezetten egyiküket keresi:

– Bocs, nem zavarok? – kérdezi, miután összehajolva látja a párt.

– Éppen imádkozunk, de ha téged ez nem zavar, maradj nyugodtan – hangzik a válasz.

A „vendég” letaglózva ül és hallgat, már nem is olyan fontos, amiért kereste őket: még sosem tapasztalt élménnyel lett gazdagabb.

„Ahol oltalmat találunk és nyújtunk, ott az otthonunk és a házánk.” (K. J.)

A lelki átalakulás kegyelme

Pl. amikor csalódunk a házastársunkban vagy valamelyik gyermekünkben, a csalódás mögött felfedezzük a Jóistent, aki azt mondja: „Azt szeretném, hogy szeresd ennek ellenére! Szeresd ezzel együtt!”

Egy házaspár nem értett egyet felnőtt gyermekének életre szóló döntésével. Emiatt egyre feszültebbé vált a gyermekükkel való kapcsolatuk, hisz minden alkalommal kifejezték nemtetszésüket, a köztük lévő fal pedig egyre magasodott. A szülők elhozták szívük keserűségét az óbudavári kápolnába, és átadták a Szűzanyának. A szentélyben a tehertől megkönnyebbülve Mária segítséget adott nekik ahhoz, hogy ki tudják mondani: „Igen, legyen a Te terveid szerint!” Azóta – szinte – nagyobb szeretettel viseltetnek ez iránt a gyermekük iránt.

Ez nem azt jelenti, hogy az életünkben minden csupa nehézség, hanem azt, hogy minden nyomorúság, minden gond felett ott áll az a tapasztalat, hogy a Szűzanya szövetséget kötött velünk, hű hozzánk, és hordoz minket.

Az apostoli gyümölcsözőség

Apostolkodásunk alapvető eszközei a szavaink, a példánk és a létünk. Ha az első kettő nem a létünkben fakad, akkor elveszítjük hitelességünket, és csatát veszünk.

Egy többgyermekes családban beteg gyermek született. A kezdeti sokkból felocsúdva, amellet, hogy naponta imádkoznak a gyógyulásáért, naponta készítik lelküket az elfogadásra is. A Szűzanyának odaadott áldozat által nyitottabb a szívük mások terheinek befogadására, jobban tudnak örülni minden apróságnak, és továbbra is jut a család vidám légköréből másoknak is.

„Oldottság az elhagyatottságban.”

„Legnagyobb gondunk az legyen, hogy végtelenül gondtalanok legyünk!” (K. J.)

Mit is keresünk tehát a szentélyben?

- belső nyugalmat
- a saját ritmusunkat
- újra szeretnénk tölteni az „elemet”
- beszélgetést a Jóistennel, aki új dimenziót nyújt, melyet a hétköznapokban elveszítünk
- nehézségünk által keressük utunkat az Isten felé.

Jó pár évtizeddel ezelőtt egy fiatalember munkát keresett. Megkérdezte egy favágó csoport munkavezetőjét, nem volna-e szükségük munkásra.

– Nézzük meg, hogy megy a favágás! – válaszolta a munkavezető.

A fiatalember nagy szakértelemmel kivágott egy nagy fát.

– Hétfőn kezdheted is!

Eltelt a hétfő, a kedd és a szerda. Csütörtök délután a munkavezető odaszólt a fiúnak:

– Mielőtt hazamész, felveheted a fizetésed!

– Úgy tudtam, hogy pénteken fizetnek!

– Igen, de téged ma elbocsátunk, mert nagyon lecsökkent a teljesítményed.

– De hát én keményen dolgoztam! Elsőnek érkeztem, utolsónak mentem, a szünetekben is dolgoztam.

– Élezted-e a fejszédet? – kérdezte a főnök, mert megsajnálta a fiút.

– Hát, azt nem, mert nem volt rá időm.

Ha mi is túlságosan a teljesítményre koncentrálunk, és nem hagyunk időt a „fejszénk élesítésére”, akkor hiábavaló lesz a munkánk.

A mi „fenőkésünk” a szentélyünk, ahol a hétköznapi kihívásokat szeretnénk összhangba hozni az eszményünkkel, ahol rendszeresíthetjük a „felfelé figyelést”, mely feltölt és hatékonyvá tesz.

„Legyünk eszközök Isten kezében, a Megváltó és az ő szolgáló leánya kezében! Legyünk készen, és élésítsük a hit fegyvereit, vessünk mélyebb és szilárdabb alapot hitünknek!”

A szentség abban áll, hogy a Jóistennel való kapcsolatnak a légkörét hordozzuk magunkban. (K. J.)

Mit tehetünk ennek érdekében?

- A rendszeres házastársi beszélgetés által összhangba hozható a folyton változó házastárs és a folyton változó tennivalók. Egy-máshoz igazítjuk a ritmusunkat.
- Prioritásokat állítunk fel, így helyükre kerülnek a dolgok.
- Ébredéskor és elalváskor gondolatainkat a Jóistenhez visszük. Ő megnyugtatja idegeinket, jó irányban befolyásolja tudatalattinkat, rábízuk a gondjainkat. Hiszünk abban, hogy Isten szól hozzánk, egészen személyesen.
- A vasárnap Isten adta lehetőségét komolyan vesszük a testi-lelki feltöltődésre. (Pl. ezen a napon nem megyünk bevásárlóközpontba.)
- Évfordulók alkalmával, újévkor visszatekintünk, és „megírjuk a Historia domus”-unkat, a saját „üdv történetünket”, mert ez is segít a tisztánlátásban, a prioritások meghatározásában, az erőgyűjtésben.

Mit mond nekünk a Jóisten szeretteink halála által?

Ma a közfelfogás nem akar tudni a halálról, pedig az már születésünkkel eldőlt, hogy meghalunk. A mai kor életgyakorlatában és kifejezéseiben is megpróbálja az örök élet, az örök időtlenség stílusát bevezetni és megélni itt és most, a földi életben. Pl. a fogpótlás kifinomult módszere még esztétikai szempontból, és mint a jó emésztés előfeltétele megmagyarázhatónak tűnik. A plasztikai sebészet során azonban az alak, a mell, az arc átalakításának már más a lényege, mint az esztétika, vagy a jó emésztés: az időtlenség szolgálatába állítás...

Nemrég a tv egy díjátadót mutatott, és azon a 90 év körüli színészt, Kirk Douglast (ld. a monumentális Spartacus film főszereplőjét) és feleségét. Plasztikai műtétekkel széthúzott arcuk inkább emlékeztetett a „Majmok bolygója” című film emberszabású majmaira, mint az emberekére! Márpedig a XX. században tendencia volt, hogy Amerikát 20-30 év múltán Európa is követi, tehát feltehető, hogy a jelenlévők 20 év múlva szembesülnek ezzel az áramlattal: IGEN-t mondanak az időn kívüliség látszatának fenntartására szolgáló műtéti megoldásra vagy sem?!

Pedig a halál az élet része. A különböző korok a maitól teljesen eltérően viselkedtek: a spártai anya így bocsátotta harcba a fiát a pajzsra mutatva: „ezzel lássalak, vagy ezen” (ti. a csatából győztesen hazatérve, vagy a csatában elesett harcosként, de semmiképp nem megfutamodó gyávaként)! A magyar történelem során is a többség „halált megvető bátorságáért” kapta a nemességet, de 1956-ban sem a bevásárlókocsikért indultak rohamra a szovjet tankokkal szembeállóknak.

Karácsony után a rádióban hallottunk egy riportot: egy sokat próbált mentőorvos beszélt egy esetről, amikor haldoklóhoz hívták. Felfigyelt arra, hogy a családtagok félkörben, tisztas távolból nézik a haldoklót. Ő odament hozzá, a vizsgálat után még fogta a kezét,

simogatta a homlokát, beszélgetett vele, még a könnyei is kicsordultak – mesélte. Majd így folytatta: „Mondtam a családnak, hogy 1-2 nap van hátra, kísérjék, segítsék az öreget úgy, ahogy mutattam.” Később megtudta, hogy a család mégis bevitette őt a kórházba, egy nap múltan ott halt meg, teljesen egyedül.

Mit mond a Jóisten nekünk az ilyen élethelyzettel? Úgy gondoljuk, hogy talán ezt:

1. Érdemes Jézust szemlélnünk, aki meghalt értünk.
2. Érdemes szemlélnünk, és átélnünk szeretteink – az élők – halálát.
3. Szemlélhetjük saját halálunkat is.

Mit üzen ez által a Jóisten?

1. A Szentírás arra tanít bennünket, hogy Jézus feltámadása óta a halál egy kapu, amelyet Ő, Jézus nyitott meg mindnyájunk számára az Isten országába való végleges bejutás céljából. Jézus arra tanít minket, hogy „senkinek sincs nagyobb szeretete annál, mint aki életét adja barátaiért.” (Jn. 15,13.) A búzaszemről szóló mély értelmű tanítása is nekünk szól, amelyben arról beszél, hogyan lehet sokszoros termést hozni. (Jn. 12,25.) De azt is mondja nekünk, hogy „aki meg akarja menteni életét, elveszíti azt, aki pedig elveszíti életét énérétem, megmenti azt.” (Mk. 9,24)

Hiszünk-e, az örök életben, a feltámadásban, örömet jelent-e ez nekünk? Tudunk-e annak örülni, hogy mostantól fogva boldogok a holtak, akik az Úrban halnak meg?” (Jel. 14,13.)

2. Szeretteink, a körülöttünk élők halálával Istenünk nevel minket. Nevel a szeretetre (nem az önszeretetre), amelynek új mélységeit, magasságait ismerhetjük meg. Nevel kitartásra – a halálos betegség, a haldoklás, a halál nem 50 perces tv-film. Nevel nehéz döntések meghozatalára, az otthon átélt halál esetén felelősségvállalásra, nevel arra, hogy minden látszólagos értelmetlenség, zsákutca végén a szerető mennyei Atya áll. Álljon itt illusztrációul egy ősi norvég vers:

Tanulj!

Tanuld a víztől követni utadat,
Tanuld meg a tűztől, mindből hamu marad.
Tanulj az árnyéktól őrködni éberen,
Tanulj a sziklától megállni helyeden.
Tanuljál a Naptól, mely nyugovóra tér,
Tanulj a szellőtől, mely lombok közt pihen:
Hogyan kell életed leélni csendesen.
Tanuld meg tőlük, hisz mindenik testvéred:
Hogy kell szépen élni, és szépen halni meg.
Tanuld a féregtől: semmi sem fölösleg,
Tanulj a rózsától tisztán maradni meg.
Tanuld meg a lángtól elégetni szennyed,
Tanuld a folyótól: utadból ne térj meg.
Tanulj az árnyéktól alázatos lenni,
Tanulj meg a Naptól szüntelen haladni.
Tanuld négy évszaktól ismerni az időt,
Tanuld a csillagtól, hogy Égben az erőd.
Tanulj a tücsöktől: ha magad vagy, zenélj.
Tanuld el a holdtól, hogy semmitől ne félj.
Belátást a sástól, s ha vállad súly nyomja,
Nézd meg, milyen terheket cipel a hangya,
Tanuld a virágtól, hogy szép és kecses,
Tanulj a kismadártól: szabadon repüljess.
Tanulj a báránytól: legyél szelíd, mint ő,
Mindentől tanuljál, mert minden veszendő.
Úgy figyelj utadon, mi céloddhoz viszen,
Tanítson, mi meghal, s LÉTED ÖRÖK LEGYEN!

3. Saját életünk pedig az életszakaszok egymásutániságával folyton újabb és újabb értelmet nyer. Istennel való kapcsolatunk is érettebbé válik.

Őszi fecske (részlet)

Mit is mondjak, mit is kérnék,
Serpenyőmbe ha mi fér még?
Én Istenem...

Úgy éltem, úgy fűtyörészttem.
Testvérkézből Isten-kézbe,
– őszi fecskét költözésre –
Én Istenem,
Majd elhívsz már, az Egészbe.
Jaj csak akkor el ne késsen
Hozzád csukló szívverésem,
Én Istenem,
Csak az ament el ne vétsem.

Sík Sándor

Életünk eseményei mögött felfedezhetjük a Jóisten nevelő szándékát: a sebzettségből mindig valami jó fakad (Kentenich atya). Számomra az élet Krisztus, a halál pedig nyereség.” – mondja Szent Pál. (Fil.1, 21.)

Végezetül megfogalmazzuk egy általánosítható tapasztalatunkat: hogy földi szemmel mit is jelentett nekünk egy ember élete, egyénisége, érdekes módon csak a halála után tudjuk – mintegy mozaikokból – összerakni, értékelni.

A családunk örömünk forrása

Sokszor szembesülünk azzal a véleménnyel, hogy családosnak lenni ma milyen nehéz. A munkahelyi feladatok után ott vannak a gyerekek, a nőknek nem jut magukra idő, így nehéz a férjet is megtartani. Ezzel szemben fontos, hogy létünkkel megmutassuk, a családból fakadó örömet, hogy ez bár áldozatokból fakadó élet, mégis milyen gyümölcsöző. Hangsúlyozzuk, hogy a család nagy támaszt jelent, melynek rendkívüli jelentősége van ma.

Sok bizonytalanság is körülvesz bennünket, rossz hírek, munkahelyi problémák (pl. túlterheltség, stressz stb.), amelyek bizonytalanságot hoznak a hétköznapijainkba. Vágyunk rá, hogy ezeket ellensúlyozni tudjuk. Olyan helyre vágyunk, ahol mindezt kipihenhettük, és új erőre kaphatunk.

A családunk, az otthonunk elsődlegesen az a hely, ahol felfrissülhetünk, mint egy kis oázisban. Ezért szeretnénk otthonunkat úgy alakítani, hogy az a családtagok számára örömforrássá váljon, mert az örömből erőt meríthetünk. Nem vagyunk naivak és buták, hogy ne tudnánk, ez nem mindig sikerül.

Kentenich atya szerint: „Az út tele van pesszimizmussal, a gondolattal, hogy nem lehet tökéletesen megváltott emberi társadalmat alkotni. Oázist kell teremtenünk, és ezt mindenki tud.”

Az öröm nagyon törékeny, egy pillanat alatt elillanhat. Ezért dolgozni kell, hogy jelen legyen a családban. Apró dolgokból is nagy öröm fakadhat.

Ennek érdekében törekedhetünk arra, hogy észrevegyük a jót az életünkben. Ha csak a hiányt és a hibát vesszük észre, megfosztjuk magunkat az örömtől. Gondoljunk egy puzzle-ből kirakott képre, amelyikből hiányzik egy elem. Hajlamosak vagyunk, hogy azt az egyet vesszük észre, ami hiányzik és nem a kép többi részében gyönyörködünk. Ha egy apró jelentéktelen negatív dologba kapaszkodunk bele, az el tudja rontani az egész harmóniáját.

Pl: amikor hazaérünk a munkából, egy kis időt azzal tölthetünk, hogy visszagondolunk az aznap történetekre. Fontos, hogy ne csak panaszkodjunk, hogy egész nap milyen nehéz volt, hanem próbáljunk meg a már elvégzett dolgoknak örülni, sikereinkért hálát adni.

Ne az tükröződjön a gyerekek felé, hogy dolgozni rossz dolog, mert rólunk vesznek példát, ettől is függ, hogy ők hogyan fognak majd viszonyulni a munkához. Egy kicsit mi is mesélhetünk az aznapi munkánkról, ne csak a gyerekeket kérdezzessük mi volt az iskolában.

Ha van háziszentélyünk hazatérés után ott is pihenhetünk néhány percet vagy reggel indulás előtt meríthetünk itt erőt. Napközben a munkahelyen odakészíthetek az asztalomra egy kis cédulát, amire felírhatom, ami nyomaszt és azt hazaérve, letehetem, felajánlhatom a Szűzanyának a kegyelmi tőkébe, elhelyezhetem a háziszentélyben. De fontos, hogy a szép örömteli eseményeket is felírjuk, és azt is odavigyük. „Ha nehézségeink támadnak, a szentélybe visszük őket; De oda megyünk az örömeinkkel is.” (K. J.)

Az öröm légköre attól is függ, hogy mennyire vagyunk pihentek. Ha valaki este sokáig a tv előtt ül, és nem alszik eleget, ingerlékenyvé válhat. Aki kialudta magát, az vidámabb. Átgondolhatjuk, hogy eleget pihenünk vagy esetleg kapcsolataink feszültsége pont az alvás, felfrissülés hiányából fakad.

A családunk az a hely, ahol szeretve (elfogadva) érezzük magunkat. Akit szeretnek, az örül, az boldog. Ennek érzékeléséhez azonban élő kapcsolatban kell lennünk egymással. Ez egyfajta aktivitást igényel tőlünk, hogy ne csak egymás mellett, hanem együtt legyünk az otthonunkban. Családi szokásokat alakíthatunk ki, vagy felfedezhetjük a közös munka, közös játék, örömet:

- társasjáték, melybe jó, ha az anya, apa is bekapcsolódik. Ismerünk olyan családot, ahol saját készítésű társasjátékokkal is játszanak, és már annak közös elkészítése is örömet okoz.
- a közös asztal öröme. Közös étkezések alkalmával beszélgetünk egymással, és örülni tudunk a másik örömének. Akkor a kicsi siker is megsokszorozódik. Fél óráig is lehet beszélni egy apró napi epizódról, ami az öröm fényében felnagyítódik. Ez önbizalmat adhat. Egyszer valaki megkérdezte Fischer atyát, aki együtt raboskodott Kantenich atyával, hogy milyen volt a vacsoraasztal Dachauban Kantenich atya és társai számára? Fischer atyának felderült az arca

„Hülyéskedtünk” – mondta . Mi is viselkedhetünk oldottabban a családi asztalnál.

- sok örömet adhat a fényképnézegetés, videó nézés családi eseményekről (esküvői videó vagy gyerekekről készített kiskori felvételek). Ilyenkor előjönnek a régi történetek, akár régebbi időkről is a nagyszülőkről, dédnagyszülőkről.
- az esti ima utáni légkörben sor kerülhet spontán beszélgetésekre a gyerekekkel. Amikor szívesen maradnak még a háziszentélyben. És ott a Szűzanya jelenlétében örülünk egymásnak. Kamasz gyerekekkel ez már kicsit másként van. Ők már nem mindig jönnek velünk a háziszentélybe esti imára. Nagyobb gyerekeink is az örömeink, de ugyanakkor követelik az erőnket is, pl: késő este, egész váratlanul szeretnének velünk beszélgetni, általában valami csípős megjegyzéssel kezdve. Jól rátapinthatnak a gyengéinkre is. Jó, ha tudjuk ilyenkor venni a lapot (és nem a laptop-ot), tehát nem vonulunk vissza a munkánkba, hanem egy kis humorral oldjuk a helyzetet, és ezzel azt közvetítjük a nagyobb gyermekünk felé, hogy figyelek rád, (így is) örülok neked. (A szülők között, aki bagoly típus és este éber, nagy erőforrás lehet az este beszélgetni akaró kamaszok számára.)

Ahol öröm van, ott szeretet is van, mert az örömeink forrása a szeretet. A szeretet halála a magától értetődőség. Mit teszünk azért, hogy ne száradjon ki az öröm forrása? Szóvá tesszük egymásnak, ami jó. Nem tekintünk semmit sem evidensnek. Például ha a feleségem jól tud főzni, különösen finomak a süteményei. Ezt mindig újra, meg újra megmondjuk neki. Vagy megdicsérrjük a gyerekeket, ha valamivel örömet szereztek, pl. a szép zenélésükkel, egy vicc elmesélésével, egy rajzzal. (Természetesen ügyetlen, csetlő-botló próbálkozásait is szabad megdicsérni, nemcsak a művészi műremeket.)

A családunkból hozott szeretet és öröm által tudunk másoknak is adni. Ha mi fel vagyunk töltve, akkor tudunk kifelé is, örömet, szeretetet sugározni. Ha szeretve vagyunk a nehézségek is „puhára esnek” bennünk, nagyobb lesz az ellenálló képességünk, jobban tudjuk hordozni keresztünket is. Mint a sikeriskolák mesterei, a pozitív gondolkodás prófétái ragyogó túlélési szabályokat állítottak össze a Gulágon, miként Placid atya meséli: 1. A szenvedést ne dramatizáld,

a panaszkodástól csak gyengébb leszel. 2. Keresd a lágerélet apró örömeit. 3. Mozgósítsd az életenergiád, légy különb rabtartóidnál. 4. Kapaszkodj, amibe tudsz, ha a Jóistenbe, akkor rájössz, Ő is akarja a túlélése. Versenyt rendeztünk az örömök gyűjtésére. Egész nap lestük őket, és este beszámoltunk róluk egymásnak. Ha a levesben kettő helyett három krumplicska volt, az már öröm. Az győzött, aki a legtöbbet találta. Aztán a győzteseket eresztettük össze. A harmadik forduló győztese lett az olimpiai bajnok. Egyszer valaki tizenhét örömet tudott felsorolni: „Gyerekek, ma nem értem rá szenvedni, mert örökké az örömöket figyeltem, és soroltam, soroltam, nehogy elfeleddjem.” A mi hétköznapijainkra is igazak ezek az alapvetések, nemcsak a munkatáborban, örömgyűjtő verseny ránk fér a családon belül is.

Családuk küldetése, hogy kovászok legyünk, hogy a megélt örömeinket, értékeinket vigyük a szentélyünkbe a világba. A házunkat nemcsak magunknak építettük, hanem gondoltunk a vendégekre is. A találkozásokra lélekben már előre készülhetünk: kik azok, akikkel találkozni fogunk? Mit tudunk róluk? Hogyan tudunk rájuk hangolódni? Ez már elkezdődik, amikor megbeszéljük az időpontot és végződik a felnőttek és gyerekek személyes találkozásával. Vendégeinkkel odamehetünk a háziszentélyünkbe, hogy a látogatás végén megköszönjük az együttlétet, a jó beszélgetéseket.

A családban megélt öröm meglátszik gyerekeinken is. Egy schönstatti családból egy fiú egyetemista társai a házasságról, családról nagyon negatív tapasztalatokkal és véleménnyel voltak. Csendesen megjegyezte egyszer: „Az én szüleim még szeretik egymást.” „Tudod, ez meg is látszik rajtad” – hangzott a válasz.

A schönstatti Mária-nővérek a nagy példaképeink az öröm továbbadásában. Mindig újra és újra az öröm forrásaiként éljük meg őket.

Azoktól az emberektől, akik találkoztak Kentenich atyával, hallottuk, hogy az atya mindig megörvendezettette látogatóit. Készített nekik ajándékot. De a legfontosabb, hogy a látogatói számára kizárólagosan/teljesen jelen volt. Abban a pillanatban a vendége volt számára a legfontosabb a világon. Erre mi is törekszünk. Jelen lenni egymás számára a családban, és jelen lenni a hozzánk betérők számára. Hogy ez sikerüljön, minden nap újra kell kezdenünk a szeretetet, és kérnünk kell ehhez a Szűzanya segítségét.

Jól összefoglalja mindezt az otthon dal 4. versszaka Kantenich atyától:

4. Ismered az országot, öröm járja át,
mindig érzed a ragyogó Nap sugarát:
hol az örök javak birtokában élnek
nyugalomban, oldottságban a kedélyek;
hol szív és akarat mindig felfrissülnek
dúsgazdag adományaitól Istennek;
hol a szeretet varázspálcája hamar
örömmre változtat mindent, ami zavar?
E csodálatos ország ismerős nekem,
Tábor fényében Nap-sütötte otthonunk,
hol Háromszor Csodálatos Asszonyunk
kedvenc gyermekei között lankadatlan
minden szeretetadományt megjutalmaz:
csodálatos lényét nekik megmutatja
életüket termékennyé gazdagítja;
hazám nekem ez ország, Schönstatt, életem!

Viszlek a szentélybe

„A szentélyben együtt vagyunk,
Szívünk lángjai ott lobognak a
Háromszor Csodálatos Asszonynak
Ki általunk akarja építeni országodat.”
(J. K. Szentelés reggel)

„Hogyha mi, apa és anya, a háziszentélyünkben gyermekek vagyunk, hogyha mi a Szűzanya szívében otthon vagyunk, hogyha este a háziszentélyünkben felfedezzük, mint vezetett a nap folyamán bennünket az Isten, hogyha Istent Atyának szólítjuk, akkor átáramlik a szívünkbe a Jóisten atyai gazdagsága és a Szűzanya átadja nekünk az ő saját mivoltát és gyermekeink számára Isten képmásai leszünk.

Így válik háziszentélyünk azzá a helyé, ahol új kereszténység keletkezik. (P. B. Tilmann: A családi élet küldetés és munka 56. o.)

1. Viszlek a Szentélybe

Kit?

- társamat
- gyermekeimet
- szeretteimet
- nehéz kapcsolataimat
- ismeretlen, előttem álló kapcsolatokat;

Mit?

- örömöket
- élményeket
- köszönetet
- vágyakat, kéréseket
- feladatokat
- terheket, gondokat
- áldozatokat;

Hogyan?

- imával
- áldozattal
- jóféléttel
- konkrétan (kézen fogva)
- szimbolikusan;

Mikor?

- akkor, ha ez könnyű, mert szívből szeretnék segíteni
- akkor, ha saját erőmből kudarcot vallok
- akkor, ha nagyon nehezemre esik.

Felelősek vagyunk egymásért Isten előtt.

Isten számára a kapcsolatok nagyon fontosak.

Számon kérhető vagyok a kapcsolataimért: hogyan segítettem másoknak, imádkoztam-e másokért, szántam-e időt a kapcsolataimra?

A Szentélyünk nagy ajándék, lehetőség: odavisszük a Szűzanyának azt, ami vagy aki foglalkoztat minket, azt, akinek számára valamit kérünk – valamit teszünk érte a kegyelmi tőkébe, és kérjük a Szűzanya segítségét.

Ez a háló, ami így a Szentély körül szövődik láthatatlan, de nagyon erős: a szentély a csomópont, és rajta keresztül szálak vezetnek egyik személytől a másikig, egyik családtól a másikig. A Szűzanya mindennek a középpontja. Mint amikor a gyermekek fordulnak az édesanyához mindenért: ő számon tartja minden közlésünket, közvetíti egymás felé forduló szeretetünket, és tudja, kinek mire van szüksége. Minél több áldozatot adok neki, ő annál több kegyelemből tud „gazdálkodni”. Így épül fel az a titokzatos erő, ami a Szentélyt körbefonja. A Szűzanya és mi munkatársakként hordozzuk egymást és saját ügyeinket; és Mária anyai szeretettel és gondoskodással jár közben értünk az Atyánál.

Mint az a szép plakát, amelyen a kibújó babszemek közösen tartják a rögöt: „Családban az erő” – szól a felirat. De érthetjük így is: „A schönstatt-családban az erő” – együtt az égig emelhetjük kéréseinket, vágyainkat, áldozatainkat, és ez a közös felfelé mozdulás megindítja az Atya szívét. Mint amikor a bénát vitték barátai Jézus elé. A társak hite és áldozata hozta meg a béna számára a gyógyulást.

A Szentély a mi égő csipkebokrunk

A Szentély a mi szent helyünk. A Szentély számunkra az a hely, ahol Isten megnyilvánul nekünk. Ahol megtapasztaljuk létezését, működését, ahol nevünkön szólít minket, és ahonnét küld bennünket.

- A szentély lelki ereje a háttérben húzódó számos háziszentély „munkájából” fakad.
- A szentély az a hely, ahol a Jóisten mint gyermekeit, ölébe vesz minket.
- A szentélyben a Szűzanya első kérdése ez: „Mit hoztál?”
- A Szentély az átalakulás kegyelmét adja.
- Amikor már senkivel nem tudok beszélni, a Szűzanyához odamehetek a szentélybe.

A szentélyben együtt vagyunk

Isten számára a kapcsolat számít. Ha szeretetem egy másik személy felé irányul, akkor belekapcsolódom Isten nagy tervébe, és ez kegyelmeket fakaszt.

A szentélyben, a háziszentélyben a család átélheti az egységet. Könnyebb időszak, amikor még kicsik a gyerekek, és odaterelhetjük őket a háziszentélybe, este együtt imádkozunk, megköszönjük a napot; megfogjuk egymás kezét és énekelünk, imádkozunk; a legkisebb beáll a kör középebe és élvezzi, hogy ő van a középpontban... Ezek olyan szép emlékek, melyekre nosztalgiával gondolunk vissza. De vannak fájóbb emlékeink is, amikor nehezen értettük meg egymást, és nem az egységet, hanem a teljes eltávolodást, értetlenséget éltük meg, és így mentünk a szentélybe, az egységet keresve. A Szűzanyára tekintve azt gondoltuk, hogy ő szeret mindegyikünket külön-külön; és mindkettőnket együtt is. Így ha közvetlenül nem is, őbenne mégiscsak valahogy össze tudtunk kapcsolódni. Ott, a Szűzanya szeretetében elidőzve mégiscsak valahogy együtt voltunk, és sikerült túlélni a nehéz helyzeteket.

Egy házaspár mesélte, hogy a hálósobájuk falán, az ágyuk mellett ott lóg a falon az a feszület, amire esküdtek. És amikor annyira nehéz, keserves volt közöttük a helyzet, mind a ketten belekapaszkodtak közös keresztjükbe. Nem tudták egymás kezét megfogni, de levették a falról, és mind a ketten megfogták a keresztet. Ez kötötte össze őket egymással.

Vannak élethelyzetek, amikor az egységünk az imádság. Valaki imádkozik a szentélyben, és reménykedik. Nem vagyunk többre képesek. Egyszerűen mindenki teszi a maga dolgát. Nehéz közösen odaülni, csak külön-külön sikerül. Ekkor egyszerűen csak vágyakozunk a családuink egysége után.

Nagy gyerekeket nem lehet már a szentélybe „terelni”. Mit tegyünk ilyenkor? Most akkor hogyan legyünk együtt az imában, a szentélyben? Úgy, hogy valaki, aki szívében hordozza a családtagokat/szívén viseli a családtagok sorsát, odaviszi őket. És akkor azt mondja: „Édes Szűzanyám, most idehozom őt. Ne haragudj rá, most nem tud idejönni, de idecibálom én szeretett fiamat, lányomat, vőmet, menyemet, unokámat. Ideállítom őket Eléd, és kérlek, áldd meg őket, vezesd, és hívd vissza őket.” Ez is lehet egyfajta egység.

A szentélyben csendes kibékülések, egymásra találások történhetnek meg, a másik véleményének megértése.... Néha szavak nélkül, csak a Szűzanya, a Jóisten jelenlétének hatására.

A szentélyben a „nehéz esetekkel” is együtt lehetünk lélekben – néha meg is tudjuk itt érteni őket.

A szentélyben együtt vagyunk...

...az alapító Kentenich atyával és azokkal, akik már a mennyben vannak, akik már elmentek közülünk. Itt a menny megérinti a földet. Ozsvári Csaba halála a kápolna mellett emberi szemmel nézve tragédia, de egyben a kegyelem kiáradása is volt. Az emlékhelyén ez olvasható: „Ablak a mennyre”. („Az emberi sírásba belevegyül az isteni mosolygás.” – ezt mondta akkor Tilmann atya.)

A szentély árnyékában apostolkodunk.

Egy ismerős házaspár mesélte, hogy meglátogatta őket egy súlyos kapcsolati problémával küzdő baráti házaspár, hogy közösen beszélgetve tudjanak előbbre lépni nehézségeik megoldásában. A háziga-za pár a háziszentélyben közös imát kezdeményezett, és ez jó légkört teremtett a későbbi beszélgetéshez.

A Szentélyben jelen van Isten: szeret és küld.

Tilmann atya előadása

Óbudavár 2005. december

Ez 1939-ben történt: az egész Schönstatt Mozgalom azt mondta, hogy többet akarunk a Szűzanyának ajándékozni. Komolyan akarjuk venni, amit a keresztények mindig is imádkoznak. Azt imádkozzák a Miatyánkban, hogy legyen meg a Te akaratod, Atyánk. És Jézus az Olajfák hegyén is így imádkozott. Ezt a folyamatot Kentenich atya egy modern kifejezéssel jelölte. Azt mondta, hogy biankó felhatalmazást adunk a Szűzanyának. A bankkörtől jön ez a kifejezés: a csekket aláírjuk, odaadjuk valakinek, és ő azt ír rá, amit akar. Kentenich atya azt mondta, hogy ilyen kapcsolatba lépünk a Szűzanyával. Mi aláírjuk az üres lapot, és a Szűzanya azt ír az aláírásunk fölé, amit akar. Tehát eleve igent mondunk arra, amit ő majd később akar tőlünk.

A Schönstatt Mozgalom igent mondott mindenre, amit a Jóisten a következőkben küldeni akart. A Szűzanyával való szeretet-szövetségben ez egy következő fokozat. Tehát nincs több korlátozás. Mi a Szűzanyának ajándékozunk magunkat korlátlanul, és ő is odaajándékozta magát nekünk. Ez akkoriban nehéz folyamat volt, mert sok veszély állt fönn. Börtönbe kerülhetett az ember, vagy a koncentrációs táborba. Vagy számíthatott az ember arra, hogy betegséget küld a Jóisten, az állásával kapcsolatosan nehézségekkel számolhatott. Vagy a lelki erőknél az összeomlásával lehetett számolni.

Tehát itt annak a gondolatáról van szó, hogy mindezek mögött az események, dolgok mögött látom a Szűzanyának a kezét. Mert a Szűzanya mindig a Jóisten, a Mennyei Atya az eszközét látta a dolgok mögött. És e nélkül a hívő látásmód nélkül nem lehet ezt megtenni. De akkor tulajdonképpen a lényeg a Szűzanyával való találkozás. És ami aztán ténylegesen történik, az a szeretetnek a jele. És azt mondjuk a Szűzanyának, hogy neked szabad. És aztán azzal is számolhatunk, hogy a Szűzanya nagyon nagylelkű, nagyvonalú lesz velünk.

Kentenich atya akkoriban fölfedezett egy kifejezést, amelyik Szent Ágostonnál fordult elő. Szent Ágoston latin szövegében ez a szó fordul

elő: inscriptio. Ez azt jelenti, hogy beírás. Az van mögötte, hogy mi a nevünket a Szűzanya szívébe írjuk. Szent Ágoston ezt a kifejezést egy barátjának írt levelében használja: beírtam a nevedet a szívembe. Kentenich atya azt a szót is használta, hogy szívegybeolvadás. Tehát egy ilyen bensőséges kapcsolat a Szűzanyával, a szívünk az övével kapcsolatban van, ez az, amiről már az egész idő alatt beszéltünk. Tudják, a legfontosabb a szeretet. Ebből adódik aztán minden további. És ha a Jóisten azt mondja, hogy neked szükséged van valamire, hogy jobban tudjál szeretni, akkor ő küldhet keresztet is. A szívünk a Szűzanya szívével van bensőséges kapcsolatban. Nemcsak ő ajándékoz meg minket, hanem mi is őt. Jön, és azt mondja, hogy van itt valakim, akinek szüksége van rád. Ezt nagyon gyakorlatiasan kell, hogy nézzék. Egy házaspár válás előtt van. Ez a szívnek a kérdése. Egy jó tanács is segíthet nekik. De ahhoz, hogy ez e jó tanács tényleg segítsen, ahhoz még valamire azon kívül is szükség van. Tehát egy házaspár nagyon nehéz helyzetben van. És akkor jön, hozzánk fordul a Szűzanya, és azt mondja, hogy szükségem van rátok. „Szükségem van rátok ehhez a házaspárhoz, ennek a házaspárnak a megsegítésére.” És akkor azt mondjuk: „Kedves Szűzanya, amit mi tenni tudunk, az nem sokat ér. Mi jóföltételeket helyezünk magunk elé, és imádkozunk. De tudjuk, hogy az nem nagyon értékes, ha te nem küldesz nekünk valamit. Valamit, amit mi saját magunktól nem tennénk. Mi megadtuk neked a biankó felhatalmazást. De fájhat. Most nyugodtan küldjél nekünk valamit. Hogyha valakinek szüksége van rá, akkor készenlétben vagyunk.” És akkor a Szűzanya mosolyog és mondja, rendben, meglesz. (Tilmann atya azt mondta: „Oké, meglesz.” A fordító lefordította magyarra: „rendben, meglesz”. Akkor ez a kis párbeszéd alakult ki: – Tilmann atya: Nem érthető, oké? – Fordító: Érthető, lefordítottam magyarra. – Tilmann atya: Oké az nemzetközi. És nálunk Tilmann atyának a Szűzanya azt mondja, oké. – Fordító: Nekem meg azt mondja, hogy rendben. – Kis különbség. Érthető?)

Ez föltételezi azt, hogy mély, bensőséges kapcsolatban, kötődés-kapcsolatban vagyunk a Szűzanyával. Így csak akkor lehet beszélni, hogyha valakit nagyon szeretünk, meg akarjuk őt ajándékozni, és megéljük, hogy ő megajándékoz bennünket.

Kentenich atya egyik képzést, képzési hetet tartotta a másik után. Ez a 30-as évek végén volt. Ebben az időszakban volt a Schönstatt

Mozgalomnak az együttes, közös biankó-felhatalmazása a Szűzanyának, és ez szorosan összefügg a Szentéllyel.

Azt mondjuk a Szűzanyának, hogy „Igen”. De azt is mondjuk neki, hogy gyere hozzánk, és tevékenykedjél a Szentélyen keresztül. Gondoskodj arról, hogy ez a Szentély egyre inkább kegyhellyé legyen. Természetesen egy sajátos jellegű kegyhellyé. Egy olyan kegyhely, ahol a Szűzanya meghívja az odalátogatókat arra, hogy kezdjék el saját magukat nevelni. Tehát ez a Szentély, ez a Kápolna itt Óbudaváron egy jelentős kegyhellyé lehet. A Szűzanyát sok áldozattal ajándékozzuk meg, mégpedig azokkal az áldozatokkal, amelyeket a mindennapi életünk és munkánk megkövetel.

A Szentély a nevelés helye, az a hely, ahol a Szűzanya egy szabad embert nevel. Aki a Szentélyből kijön, az fölgyúri az ingujját. Nemcsak azt mondja, nagyon szép volt, a Szűzanya mindent megadott, amit kértem tőle, minden jó és olyan kedves. Nem, nem! Aki a Szentélyből jön, azt mondja, megajándékoztuk egymást, és most továbbra is meg fogom a Szűzanyát ajándékozni. És fölűri az ingujját, hazamegy, és kitakarítja a lakást. Hazamegy, és azt mondja a feleségének, te az egész világ legszebb asszonya vagy.

